

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №70 (95) СІЧЕНЬ 2016 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО
НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

НАВЧАННЯ В ПТНЗ - ЦЕ ПЕРСПЕКТИВНО!

Професійно-технічна освіта є складовою системи освіти України. Але сьогодні загострюється конкурентна боротьба на ринку освітніх послуг, поступово почали змінюватись позиції держави щодо професійно-технічної освіти шляхом запровадження процесів децентралізації.

ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» має 70-річну історію та є одним із кращих навчальних закладів України.

Сьогодні навчальний заклад має все необхідне для навчання учнів та їх всебічного розвитку – навчальні кабінети, інформаційно-технічне забезпечення, лабораторії, майстерні, комп'ютерні класи, Інтернет, сучасну науково-навчальну бібліотеку та читальний зал, спортивний комплекс, їдальню, гуртожиток, а головне це сучасний заклад освіти, потужний педагогічний колектив, який готує кваліфікованих робітників та молодших спеціалістів для найрізноманітніших галузей народного господарства України.

Велику стурбованість викликав Закон України «Про державний бюджет України на 2016 рік», зокрема стаття 27.

Вона передбачає, що усі видатки та майно перейдуть повністю в комунальну власність міста. Це призведе до того, що міська влада не буде зацікавлена в підготовці робітничих кадрів для інших регіонів України та, навіть, населених пунктів Вінницької області. Як наслідок це призведе до руйнації ПТНЗ, приміщення та майно навчальних закладів на місцевому рівні використовуватимуть не за призначенням, а найголовніше - діти втратять Конституційне право на здобуття первинної професійної освіти.

Основне наше завдання – це виховання та підготовка кваліфікованих робітників. При отриманні освіти, учні засвоюють систему загальноосвітніх, загальнотехнічних, практичних знань, умінь та навичок.

Учні училища при отриманні професій під час виробничої практики значний період навчального часу проводять на виробництві, що дуже важливо для їх майбутньої трудової діяльності.

Училище забезпечує поєднання високої фахової підготовки особистості з ґрунтовною базою загальноосвітніх знань, саме це

сприяє досягненню цілісності навчання.

Разом з цим навчальний заклад здійснює інклюзивне навчання, в училищі створені умови для дітей з вадами слуху, які мають можливість навчатися і проводити дозвілля у колективі, що має надзвичайно великий вплив у формуванні і розвитку особистості.

З 2006 року запроваджено допрофільне навчання школярів. Учні отримують перші ази професії ще навчаючись у школі.

Навчальний заклад співпрацює з регіональною службою зайнятості і здійснює перепідготовку незайнятого населення та індивідуальну курсову підготовку з важливих для економіки регіону професій.

Та найважливіший фактор, що спонукає стати на захист закладів професійно-технічної освіти полягає в тому, що в нашому училищі навчається більше 800 учнів, з яких 60% - діти з мало-забезпечених та неповних сімей, діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, батьки яких не можуть забезпечити навчання без підтримки держави.

У нашому навчальному закладі дитина не готується до життя, а повноцінно живе, і тому вся діяльність навчального закладу відбувається так, щоб сприяти становленню особистості. Велике значення у цьому відіграє виховний процес. Учні займаються у гуртках, спортивних секціях, приймають участь у різних конкурсах, тренінгах, диспутах. Все це позитивно впливає на духовний розвиток підростаючого покоління.

Професійно-технічна освіта випробувана та перевірена роками. Позбавлення таких дітей можливості навчання може спричинити зростання підліткової незайнятості та злочинності, а сьогодні дуже непростий час. Важливо, аби в кожній сфері діяльності працювали професійні кадри, а при такій ситуації країна взагалі ризикує втратити робітничий потенціал.

З повагою директор ДПТНЗ «ВМВПУ»

О.Д. Дмитрик

Р.С. Коли верстався номер стало відомо, що на підтримку ПТНЗ Верховна Рада внесла зміни до держбюджету – 2016, які передбачають додаткове фінансування ПТНЗ із держбюджету на 998 млн.грн

Читайте у номері:

Майстер-клас з кондитерської справи - С.2

Навчання в тиші - С.4

Все менше рук, що вміють сіяти хліб... - С. 6

Куратор: бонус чи покарання? - С.7

Збережемо життя солдату - С.12

Спортивний калейдоскоп - С.14

Хвилинка доброти - С.15

МАЙСТЕР-КЛАС ДЛЯ СЛУХАЧІВ КУРСІВ ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ ПРИ ВІННИЦЬКОМУ ЦЕНТРІ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ

22 січня 2016 року ДПТНЗ «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» приймало слухачів курсів підвищення кваліфікації при Вінницькому центрі професійно-технічної освіти. Зустріч проходила за круглим столом, на тему: «Підготовка та проведення сучасного уроку з виробничого навчання». Також педагогічні працівники училища розповіли, як використовують інноваційні технології на уроках та поділилися досвідом підготовки, проведення уроку виробничого навчання.

ВМВПУ досить широко спеціалізується на вивченні різних технологій для зацікавлення учнів та удосконалення проведення виробничого навчання. Для цього майстри широко застосовують різні засоби та методи навчання. Більшість лабораторій оснащено мультимедійними дошками та проекторами, що дозволяє використовувати

Відкритий урок Педоренко А.М.

ти різні можливості Інтернету.

Слухачі курсів відвідали відкритий урок, проведений Педоренко А.М. з учнями групи №29, які навчаються за професією «Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних». Тема відкритого уроку: «Облік розрахунків з підзвітними особами».

У зустрічі взяли участь майстри виробничого навчання: Коломійчук Н.Ю., Лукашенко М.М., Мельничук І.О., Прядун В.С. та викладач спеціальних дисциплін – Коношевич Т.В. Разом вони розповіли про використання навчально-методичних комплексів під час підготовки та проведення виробничого навчання, важливість створення сайтів навчальних закладів та застосування освітніх сервісів. Крім того, було детально розглянуто велику кількість «хмарних» сервісів, які ефективно можна використовувати при здійсненні навчання учнів на уроках виробничого навчання.

Коношевич Т.В. звернула увагу на сайт ВМВПУ. Роз'яснила значення освітнього простору і ефективність використання внутрішнього сервера.

Про навчально-методичні комплекси, розроблені майстрами виробничого навчання розповідала Лукашенко М.М. Демонструючи переваги ЕНМК, майстер використовував власні розробки: сайт наповнений пла-

нуючою документацією, планами-конспектами уроків, роздатковими матеріалами, інструкційними картами та матеріалами для оцінювання навчальних досягнень учнів із професій, які безпосередньо викладає Марія Михайлівна. Крім того, було показано ефективність створення та використання мультимедійних презентацій та інтерактивних вправ за допомогою «хмарного» середовища на сервісі LearningApps. Майстер показала основні правила створення ЕНМК та власні методичні розробки з даної тематики.

Коломійчук Н.Ю. розповіла про «хмарні» сервіси, які на її думку варто використовувати під час підготовки та проведення виробничого навчання. Було показано, як саме зробити урок виробничого навчання сучасним та інтерактивним за допомогою засобів навчання: «хмарних», інтерактивних, мультимедійних. Головною родзинкою виступу була велика кількість прикладів хмарних сервісів, які можна використати у навчанні та зробити урок виробничого навчання цікавим та різноманітним.

Так, наприклад, для створення ментальних карт існує велика кількість «хмарних» сервісів, але деякі кращі для створення презентації до уроку (Mindomo), деякі лише для пояснення окремого етапу уроку (Bubbl.us). Всі вони мають певні переваги і недоліки, тому який з них використовувати саме на вашому уроці, залежить від того, яку мету має виконати карта. Те ж саме стосується сервісів для створення презентацій (Prezi, SlideShare, Slides тощо), сервісів для створення шкали часу (Dipity, Tiki-Toki, XTIMELINE тощо), плакатів

(Glogster, Ingfogr.Am), онлайн-дошок (RealTimeBoard) тощо.

Під час виступу було проведено демонстрацію можливостей всім відомих сервісів, які розробила компанія Google (Google-документи, Google-таблиці, Google-презентації, Google-форми, Google-sites, Blogger). Розглянули питання про можливість альтернативи «хмарного» сервісу GoogleDrive для зберігання даних, а саме: Dropbox, Облако@Mail.ru, Яндекс Диск, які по деяким параметрам поступають сервісу компанії Google. Крім цього, майстер показала зручні, безкоштовні ресурси для створення власних сайтів, які можуть слугувати і для розміщення тих же ж ЕНМК (як стаціонарна програма – WebSiteX5Evolution; як хмарний ресурс – Wix.com).

Мельничук І.О. розповіла про практичну частину використання «хмарних» сервісів на уроках виробничого навчання. На прикладі online-дошки Padlet.com, майстер розповіла про використання планшетів під час оцінювання та корекції навчальних досягнень учнів на уроках виробничого навчання. Навела приклад тесту та продемонструвала можливості реєстрації та входу майстра на власну сторінку та окрему, створену для учнів. Показали «хмарний» сервіс для створення тестів: Socrative. Даний сервіс також дозволяє залучення планшетів до перевірки знань учнів.

Слухачі від виступів залишилися задоволеними, подякували виступаючим і побажали всім гарних творчих здобутків та вдячних учнів.

Чухно А.В., майстер в/н

Роль телепресцентру «Молодіжний вісник» у формуванні творчої особистості

Сучасний цифровий світ дає безліч можливостей для розвитку особистості учня. На сьогодні одним із завдань учня є не розпорозитися, а знайти своє покликання, відчуття те, що потрібно саме для нього.

З 2012 року у ДПТНЗ «ВМВПУ» працює телепресцентр «Молодіжний вісник», де створені всі умови для становлення творчої особистості учня, для розвитку комунікативних навичок, дикції, креативного нестандартного мислення.

Уже вкотре ми набрали нову команду юних журналістів. На початку листопада 2015 року учні ВМВПУ пройшли відбір, своєрідний кастинг, на етапах якого мали всі можливості, щоб зацікавити журі.

Близько 30 учнів начитували текст – так перевірялася дикція, висловлювали свої ідеї та пропозиції, – тим самим проявляючи творчість та креативне мислення.

Протягом тижня відбулося 2 відбіркових тури, і на ролі ведучих було відібрано три пари дикторів: Вітенко Вікторію (ученицю групи №16), Сергія Цимбала (учня групи №39), Тетяну Жилу (ученицю групи №10), Вячеслава Глинчука (учня групи №5), Руслану Гальчук (ученицю групи №2) та Костянтина Опольського (учня групи №6). Ці учні запропонували ввести нові рубрики, які ми вже почали втілювати в життя: «Новини спорту», «Досвід випускника», «Цікаві факти», «Літературна сторінка» та ін.

Першим етапом для створення нового проекту є запис відеоматеріалів різноманітних заходів і подій. Ми використовуємо не лише власно зняте відео, а й те, яке нам пропонують учні. Важливо, щоб воно було належної якості.

Одним із відповідальніших по часу етапів є запис на-

читуваного тексту ведучими. Учні намагаються впоратися із хвилюваннями, запис відбувається у декілька дублів. Інтонаційність, виразність і чіткість – ось головна вимога даного етапу. Кілька годин іде робота над записом звуку, аби вже змонтований випуск тривав 15-20 хв. Завершальна стадія – зведення усіх відео- та звукових треків у єдиний каркас. На кожному кроці учні долучаються до праці, пропонують власні рішення, мають можливість спробувати себе в різних амплуа. По завершенню учні бачать результат роботи не лише з боку глядача, а оцінюють себе з власної позиції.

Використовуючи різножанровість проектів, які створюємо у телепресцентрі, ми розвиваємо творчу особистість учнів. Працюємо за різними напрямками. За період роботи 3,5 роки творчою молоддю у телепресцентрі «Молодіжний вісник» випущено 26 офіційних відео, які знаходяться на зовнішньому сайті училища.

Наші роботи були представлені на таких Всеукраїнських конкурсах:

- Всеукраїнський конкурс мультимедійних проектів «Врятувати від забуття»,
- XI міжнародний фестиваль-конкурс дитячої журналістики «Прес-весна на Дніпрових схилах»,
- XVII Міжнародний конкурс шкільних медіа у Миколаєві,
- Всеукраїнський конкурс художньо-документальних роликів «Чорно-біле кіно»,
- Конкурс короткометражних фільмів «Бути

європейцем».

Творча молодь, з якою ми проводимо роботу, не залишається осторонь іншої діяльності училища. Ці учні беруть активну участь у проектах, стають ведучими різних концертів, представляють училище на заходах обласного та всеукраїнського рівнів.

Сміливість, креативне мислення, творчий підхід, вільність у спілкуванні із різними віковими категоріями, аналіз і оцінка конкретної ситуації, постійне удосконалення (своїх умінь та навичок), оволодіння і використання сучасної цифрової техніки – це ті аспекти, на які ми робимо основний акцент у роботі ТПЦ «Молодіжний вісник» для становлення і розвитку творчої особистості учня.

Ми не зупиняємося на досягнутому, і до співпраці запрошуємо усіх бажаючих.

Кирилюк М.М., майстер в/н

МАЙСТЕР-КЛАС З КОНДИТЕРСЬКОЇ СПРАВИ

Обравши професію педагога, людина свідомо прирікає себе на безперервне навчання, удосконалення, пізнання новинок у педагогічних і спеціальних професійних технологіях, які сьогодні дуже швидко змінюються.

У кулінарній та кондитерській справі в наш час використовується велика кількість нових напівфабрикатів, харчових добавок, продуктів, технологічних прийомів та пристосувань. Це дає можливість збільшити асортимент продукції, створити такі вироби та оздоблення, які раніше виготовити було неможливо.

Впродовж зимових канікул викладачі та майстри виробничого навчання мали можливість удосконалити свої знання та вміння, відвідавши майстер-класи наших кращих творчих педагогів. Усі члени методичної комісії «Кухар. Кондитер» взяли участь у майстер-класах з флористичного кондитерського дизайну та виготовлення і оздоблення тортів. Обидва заходи були надзвичайно цікавими у плані професійного удосконалення. Майстер виробничого навчання Прядун Вікторія Сергіївна, яка організувала та провела

ці майстер-класи, завжди намагається іти в ногу з часом, сама досліджує новинки, шукає можливість навчитися та ділитися досвідом з колегами та учнями.

Під час дуже тонкої і кропіткої роботи по виготовленню польового маку із кондитерської мастики кожен із учасників доклав чималих зусиль, часточку своєї душі, щоб отримати бажаний результат. Ми на ділі зрозуміли, що така робота вимагає специфічних знань, наполегливості, терпіння, естетичного смаку. Хоча всі виготовляли квітку маку за однаковими шаблонами, у кожного вона вийшла особлива, індивідуальна. Як у природі не буває двох однакових рослин, так і наші вироби відрізнялися один від одного, ніби втілюючи характер свого автора.

Дуже насиченим, інформативним та трудомістким став майстер-клас по виготовленню та оздобленню тортів. Велику підготовчу роботу взяла на себе Вікторія Сергіївна, приготувавши напівфабрикати,

Майстер-клас методичної комісії «Кухар. Кондитер» на чолі з Бічко В.С.

організувавши робочі місця. Ми на практиці побачили використання спеціальних кулінарних термометрів, виготовили білковий крем заварним способом, кожен потренувався виготовляти різні види оздоблень з крему, продумав та створив свій індивідуальний малюнок торта. Така робота вимагає чіткого дотримання рецептури та особливостей технології. Найменше порушення температурного режиму призводить до погіршення якості або взагалі до браку виробів.

Ще одна особливість майстер-класів – створення особливої атмосфери співпраці.

Всі учасники, працюючи в команді, проявили дуже важливі людські якості: взаємопідтримку, взаємодопомогу, повагу та толерантність. І, звичайно, коли учні бачать плоди праці своїх наставників, їх сучасність і прагнення передати свої знання та вміння, то зростає повага до вчителя, його імідж в очах вихованців, стверджується мотивація учнів до професійного навчання.

Хочемо подякувати Прядун Вікторії Сергіївні за можливість доторкнутися до сучасних таємниць кондитерського мистецтва, удосконалити свої знання та уміння.

Іваніцева О.А., викладач

Інновації і ми

Переможці конкурсу - учениці групи №17

Приват Банк є одним з перших приватних комерційних банків, створених в Україні. Він є найбільшим українським комерційним банком, що орієнтований на обслуговування приватних осіб і корпоративних клієнтів та має один з найбільших обсягів капіталу і чистих активів. ПриватБанк також є лідером банківського ринку країни. Нам дуже пощастило, адже наше училище обслуговує саме цей банк.

У період з 01.12.15 по 26.12.15 у нашому навчальному закладі було проведено конкурс від представників ПриватБанку. Суть полягала в тому, що працівник банку реєстрував учнів у базі даних та проводив з ними навчальні операції в банківській системі «Приват24». Вони є дуже корисними навиками для нас, адже він навчив нас як перевіряти баланс своєї карти, поповнювати мобільний рахунок, поповнювати та підключати заощаджувальну послугу «Скарбничка», переказувати кошти між власними рахунками, друкувати квитанції та багато іншого. Після показового виступу працівника банку, кожен повинен був самостійно зареєструватися у цій програмі та повторити усі вищеперераховані операції.

Близько 8 груп були активними учасниками цього конкурсу, але це були лише ті учні, які є власниками карток ПриватБанку. У нелегкій боротьбі перемогу виборолла наша група №17. За активну участь, увагу та кмітливості нагородою став похід до кафе-піццерії «Міла» усією групою. Проте головним призом був гарний настрій та приємні враження від проведеного конкурсу та відпочинку. Також варто сказати, що задоволення від проведеного заходу отримали не лише переможці, а й усі учасники.

Ми дуже вдячні працівникам ПриватБанку за організацію та проведення даного конкурсу та бажаємо успіхів у всіх починаннях. А своїх одногрупниць я ще раз вітаю з перемогою та хочу сказати, що це лише початок наших перемог у житті.

Король Інна, учениця групи №17

«КІНО-ПЕРЛИ» у «Вінницькому МВПУ»

Як часто ми чуємо від людей, що вони не ходять у кінотеатри. У всіх різні причини, хтось говорить, що дивитися нічого, хтось, що у нього немає часу, хтось говорить, що не хоче платити за квиток у кінотеатр, якщо фільм можна подивитися вдома, адже можна скачати в Інтернеті, подивитися кіно в он-лайн, або купити диск із фільмом. Але кожен з цих людей глибоко помиляється. Фільми потрібно дивитися у кінотеатрах.

Хочете знати чому? У наш час досить поширені серіали, які заворожено дивимось по телевізору, накручені до тих пір, поки сюжет не буде вичерпано.

Як Ви гадаєте, багато таланту потрібно, щоб зняти фільм за книгою? Напевно скажете, ні. І в цьому Ви помилитеся. Для того, щоб зняти фільм за книгою потрібний величезний талант. Звичайно, якщо знімати фільм для великого екрану. У фільм повинні увійти не всі сцени з книги, а як можна щось вирізати, то так, щоб не розгубити під час зйомок суть твору. Повірте, це зробити дуже складно.

Зараз ми говоримо про високе. Ви не хочете йти в кінотеатр, бо можете подивитися фільм вдома. Але чи весь «набір емоцій» Ви матимете змогу отримати? Ні, не весь, не дивлячись навіть на розмір вашого монітора. Адже вдома завжди буде присутнє те, що Вас може відволікати. А в кінотеатрі Ви, принаймні, спробуєте вимкнути гаджети та зосередитись. Ви зможете спостерігати всю картинку. Здавалося б, це парадоксально, але це доведений факт.

Порівняйте свої емоції від перегляду фільму вдома (коли ви відволікаєтесь з різних причин) з тими емоціями, які ви відчували після перегляду фільму в кінотеатрі (коли ви зосереджені тільки на сюжеті конкретного фільму від першої до останньої хвилини). Є різниця?

Сподіваюсь, Ви зрозуміли, про що йде мова! Не можу не погодитись із Вами, що сьогодні ціни на квитки дорогі і не завжди дозволяють їх часте відвідування. Тому нашим творчим

колективом пропонується Вам аудиторія, з сучасним телевізором та графіком демонстрації різноманітних відеофільмів, де Ви зможете поринути в атмосферу сюжету та отримати максимально яскраві враження від перегляду відеофільму.

Імпровізований кінотеатр, назовемо його «КІНО-ПЕРЛИ», розміщений в аудиторії №222 та працюватиме кожного вівторка та четверга.

Максимальна кількість відвідувачів становить 8 чоловік при перегляді відеофільму HD, 6 чоловік - 3D відеофільму.

Квитки на перегляд фільмів (далі – «Квитки» або «Квиток») Відвідувачам (учням, працівникам «Вінницького МВПУ» та їх дітям) можна отримати у фойє на II поверсі (зона Wi-Fi) «Вінницького МВПУ» з 11⁴⁵ по 11⁵⁵ кожного понеділка та середи.

Квиток включає інформацію про назву фільму, формат зображення, час та дату сеансу, номер ряду та місця.

Учнівський та педагогічний колектив навчально-тренувальної фірми має бажання та нагоду створити максимально комфортні умови для дозвілля учнів та працівників «Вінницького МВПУ». Адже переглянути відеофільм, знятий на реальних подіях чи за книгою, хочуть усі – незалежно від віку, характеру та інтересів. Саме це стало для нас мотивом організувати імпровізований кінотеатр, нехай менший за масштабами, але, який знаходиться зовсім поруч, на території навчально-тренувальної фірми (офіси).

Оскільки цікавий, захоплюючий, повчальний, душевний відеофільм актуальний в будь-яку пору року.

Якщо Ви маєте сумнів, чи варто відвідати кіно-аудиторію №222 «КІНО-ПЕРЛИ» – не вагайтеся: переваг більш ніж удосталь!

Просто зверніть увагу на те, як їх використовувати правильно, щоб перегляд фільму приніс і Вам, і друзям радість та задоволення!

Чекаємо на Вас!

Петрова В.О., викладач

Навчання в тиші

Похід учнів групи №27 до Вінницького міського зоопарку

Давайте познайомимось. Мене звуть Тетяна. Приїхала я до Вінниці із села Лучинчик Мурованокриловецького району. У ВМВПУ навчаюся за професією «Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки» у групі № 27 учнів із порушенням слуху.

Зізнаюся чесно, що моя сім'я зовсім не хотіла, щоб я навчалася з учнями, які спілкуються жестами. Я теж маю знижений слух, але розмовляю звуковою мовою. Батьки хвилювалися, щоб я не втратила її, коли вивчу жести. Але насправді, все склалося дуже добре. Мої прекрасні одногрупники навчають мене своєї мови, і, таким чином, я пізнаю їхній світ і скоро знатиму знаки нечуючих. Та рідної мови я не забуваю, спілкуюся нею як і раніше. Я навчалася у загальноосвітній школі, тому, коли вступила до ВМВПУ спочатку для мене було дуже незвично перебувати на уроці в абсолютній тиші (з боку одногрупників). Усі учні уважно слухали викладачів, а коли відповідали мовою жестів, їх озвучувала перекладач. Та згодом, коли ми добре познайомилися і перестали соромитися, я дізналася, що значна частина моїх одногрупників можуть у деякій мірі спілкуватися голосом. Я дуже зраділа, сумніви, страх і замкненість враз кудись зникли. Ми спілкуємося під час

навчання і в гуртожитку, разом виконуємо домашні завдання та проводимо дозвілля. Ми всюди разом і завжди допомагаємо один одному, ми – єдина дружня команда!

Саме тут в училищі я познайомилася з хорошими висококваліфікованими викладачами з різних предметів. Дякую Богу, що маю таких чуйних керівників групи як Колодійчук Н.Ю. – майстер виробничого навчання, Бура О.М. – класний керівник та Колодкіна І.О. – перекладач жестової мови. Вони завжди нас розуміють і намагаються вирішити всі проблеми таким чином, щоб усім було добре. А з позитивним настроєм і вчитися легше і жити хочеться!

З дитинства люблю пізнавати усе нове та захоплююче. На уроках виробничого навчання та спецдисциплін ми виконуємо різні цікаві завдання. Викладачі зоразу намагаються урізноманітнити їх, щоб у нас було ще більше бажання працювати за комп'ютером. У позаурочний час ми беремо участь у конкурсах та виставках. Нещодавно мої фотороботи показували на моніторі другого поверху училища. Хотілося б, щоб збільшили різні конкурси та заходи, де ми і надалі могли б брати участь.

Я добре навчаюся, тому що мені це подобається. Крім того, ходжу на гурток танців, щоб розвиватися у різних напрям-

ках.

Я задоволена, що здобуваю знання саме тут, у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі. Нас навчають доступно й цікаво, для освіти створено всі умови, головне – не лінуватися, а раціонально використовувати відведений для занять час. Я стараюся здобувати знання з усіх сил, адже мрію продовжити навчання на фотографа, і поєднати дві професії, щоб працювати у фотостудії та робити улюблену справу. А взагалі у мене декілька хобі: люблю читати, вишивати бісером, виготовляти фенечки та інші прикраси.

А тепер розповім про наше дозвілля. Нещодавно наша група побувала у зоопарку. Там ми отримали багато вражень, адже «познайомилися» з тамтешніми мавпочками та іншими кумедними тваринками. Було дуже весело: ми сміялися та фотографувалися до сходу, дражнили наших менших друзів, а вони – нас. Після цього дехто з наших одногрупників навіть залишував кумедні відео в YouTube

Зовсім недавно ми ходили на екскурсію на Вінницьку кондитерську фабрику «Рошен». Дуже вражає побачити таку величезну за розміром автоматику та конвеєри не з екрану телевізора, а вживу! Нас повели в цех, де виробляють цукерки «Шо-

колапки». За добу цех виготовляє тільки цих солодощів понад 2 тони! А експортує фабрика свою продукцію до 70 країн світу. Раніше тут працювало більше 10 000 осіб, а зараз усього тисяча з невеликим. 9 тисяч працівників замінила техніка. Ого, до якого прогресу ми дійшли! Усе автоматизоване. У цеху всього 6 лаборантів, які спостерігають за невпинним процесом. У разі якихось неполадок спрацьовують мінісвітлофори, цим самим попереджаючи про збій у системі. Цікаво, що, якщо протягом півхвилини не вдається відновити роботу апарату, який загортає цукерку у фантик, система сама перерозподіляє цукерки на три інших конвеєри, і, таким чином може працювати півгодини до усунення проблеми.

Ми ходили по цеху у спецпорядженні. Звісно, нам не звикати до білих халатів, адже на уроках виробничого навчання ми постійно працюємо у них. Але тут, окрім халатів, нам видали ще й бахіли і кумедні чепчики. Не знаю, на кого ми були більше схожі – на медперсонал чи на білих гномиків.

По закінченню екскурсовод Юлія заповнила, що на «солодкій» фабриці 10-15 % працівників – нечуючі та слабозорі люди. Операторів комп'ютерного набору з проблемами слуху працевлаштовують на автоматизовані верстати з надмірним рівнем шуму. Здорова людина не витримає такого навантаження на слухові нерви, а нечуючий – ці «високоцифрові» звуки не стануть на заваді. Отож, через півтора роки, фабрика чекатиме на нас з дипломами. А в кінці Юлія не просто попрощалася з нами, а сказала: «До побачення, мої майбутні колеги!»

Отож, у моїх одногрупників підвищився стимул до навчання, адже працювати оператором на «Рошені» не лише фінансово вигідно, але й престижно, бо вінницьку солодку продукцію полюбують у всьому світі!

Кирилішена Тетяна, учениця групи № 27, Колодкіна І.О., перекладач жестової мови

За нами майбутнє...

Любий читачу! Як відомо з історії, кожна епоха мала своїх героїв та свої видатні обличчя, які з достоїнством та честю прославляли свої навчальні заклади, міста та держави.

Якщо поглянути на наш навчальний заклад, а навчаюся я у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі, то таких обличчя у кожній групі десятки. Зокрема, і моя улюблена 45 група, де я маю честь навчатись, має з десяток, якщо не більше, таких першоцвітів, які достойні бути обличчям навчального закладу. Думаю, що ви читачі, не будете проти невеличкого знайомства з такими талантами.

Це Іллюшка - добрий товариш, порядна людина, активний лідер, на якого завжди можна розраховувати. Він вам і станцює, і вірша задекламує, і на руках побореться, словом справжній богатир і талант.

Є наш староста Максим Лисак, який завжди нагадає усім, що задавали, допоможе в будь-якому питанні та спрямує роботу в належне русло.

У нас також є майбутні футбольні зірки. Це брати двійнята Вова і Віталій Голубенки, і звісно ж, Ярослав, який доповнює їх і створює креативне тріо атаки, яке себе вже непогано проявило на внутрішніх змаганнях.

Маємо майбутнього Каспарова – це наш Дениско Стратійчук, який завжди знає і підкаже, що необхідно робити в тій чи іншій ситуації.

Навіть про-фесіоналів в області техніки маємо. Будь-що налаштувати та відремонтувати – це як вилучити ква-

дратний корінь з чотирьох, такі в нас інженери-брати Радчуки, Валентин та Вадим, до речі також двійнята.

Наша група прийняла участь у конкурсі «Teen Book», яка представлена на фото. Необхідною умовою конкурсу було подати креативне фото групи з рекламою сайту «Teen Book». Згуртувавшись всією групою ми прийняли участь у конкурсі та голосуванні, набравши велику кількість голосів.

У загальному, якщо взяти до уваги всі ті можливості, які надає наш навчальний заклад, та продовжувати називати імена талантів з якими я маю насолоду навчатись і які нас навчають, то можна написати цілу книгу на тематику багатогранності людського таланту.

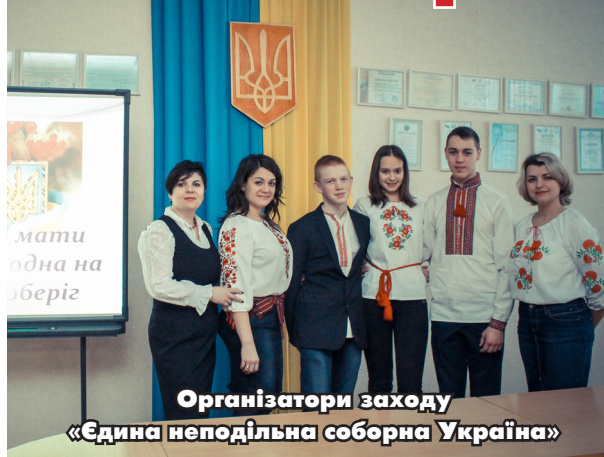
Учні групи №45 беруть участь в конкурсі «Teen Book»

Талант вимагає великої працьовитості. Талановиті діти, як яскраві зірки на небосхилі, вимагають до себе особливої уваги. Тому педагогам і батькам необхідно піклуватися про них, щоб вони перетворилися на гарних, повних сил зірок, які будуть нас радувати своїми успіхами.

Кучанський Дмитро, учень групи №45

Ми - соборна Україна

Організатори заходу
«Єдина неподільна соборна Україна»

Нині соборність всіх наших земель перетворилася на справжню національну ідею. Вона оволоділа розумом громадян України та стала їх найголовнішою цінністю.

Ми можемо разом багато, бо любимо свою рідну землю і людей, яких ми називаємо земляками. А єдність і свобода робить нас гідними нащадками наших батьків.

День 22 січня 1919 року ввійшов до національного календаря, як велике державне свято – День Соборності України.

Саме тоді на площі перед Київською Софією відбулася подія, про яку мріяли покоління українських патріотів: на волелюбному зібранні було урочисто проголошено злуку Української народної республіки і Західноукраїнської народної республіки. Виголошення соборницької ідеї стало могутнім виявом енергії нації та прагненням до етнічної і територіальної єдності.

Ми – соборна Україна! Тож головною вимогою сьогодення вважаємо прагнення до миру й терпимості, злагоди й віри, жертвності й братолюбства, дотримання всіх принципів соборності.

Здобутки попередніх поколінь продовжують своє життя в поколіннях прийдешніх. Вони допомагають, підтримують зберігати найсвятіше – пошану до наших батьків, дідів; справу боротьби за Українську державу. Десятки тисяч воїнів, сотні тисяч волонтерів, мільйони громадян піднялися на захист єдності й територіальної цілісності України. Ще ніколи День Соборності не був таким величним, вистражданим і заслуженим святом, як сьогодні.

І ми, разом з усією Україною, згадали події тих років у рамках виховної години «Єдина неподільна соборна Україна». Захід проведено викладачами Гладкою Л.І., Мельничук Л.В., Піщик О.В., за технічної підтримки Кузменкова Івана (група №6).

Єдність і цілісність нашої держави

Ще з сивої давнини український народ виборював своє право на незалежність. Ця боротьба триває й досі. За цей період часу були злети і падіння, перемоги і втрати, радість і смуток... Та серед усіх цих подій виокремилось два величезних і значущих досягнення, які подарували нашій державі свята: День Соборності України (22 січня) та День Незалежності (24 серпня).

Свято Соборності нашої держави для нас є важливим, тому що саме для нашого народу соборність означає єдність і цілісність нашої держави навіть у такий

нелегкий час. Ще здавна наш народ хотів поєднати схід і захід нашої держави. Попри те, що нашу державу завжди хотіли поділити між собою наші сусіди, наш народ завжди повставав і боровся за свою незалежність. Незважаючи на всі війни і поділи,

ми поєдналися й підняли нашу державу, об'єднали її регіони. Цим ми можемо показати те, що ми є соборною, незалежною державою!

22 січня ми разом з усіма українцями, відзначали день Соборності України у нашому навчальному закладі. Головним атрибутом цього свята була вишиванка, адже здавна вона є основним символом українського народу. І саме через це ми одягнули вишиванки, щоб довести, що і у нас є той патріотизм і той дух українського народу.

Консевич Вікторія, учениця групи №10

Учні групи №10 з керівництвом групи

Знайомтесь, наша група

Група №46

Ми, учні групи № 46, навчаємося за професією «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин».

Ми активні та життєрадісні, завзяті, кмітливі та розумні.

Ми – працюючі та захоплені своєю професією. Своє майбутнє ми пов'язуємо з комп'ютерами, тому відповідально ставимося до вивчення обраної професії.

Всі ми вступили в училище з метою отримати середню освіту та диплом кваліфікованого робітника, адже на сьогоднішній день тільки робітники, які мають високу кваліфікацію можуть зайняти своє місце на ринку праці та в подальшому забезпечити своїм сім'ям гідний рівень життя. Для цього потрібно мати практичні навички, завжди прагнути до підвищення своєї кваліфікації.

Наше училище завжди було найкращим навчальним закладом у Вінниці, та і не тільки в нашому місті, його знають, аж по всій Україні. Тому ми прагнули отримати кращі знання, кращі практичні навички у найкращому навчальному закладі Вінниці.

Із перших днів навчання у ВМВПУ наш майстер, Марина Вікторівна, стала для нас рідною ненькою, вірним

другом та справжнім порадником. Уроки з виробничого навчання завжди цікаві. Наш майстер слідкує, щоб ми вчасно приходили на навчання. Обов'язковою вимогою є і підготовленість до уроків. Майстер постійно наголошує на можливості отримання гарних професійних навичок, вона мріє, щоб ми не тільки стали порядними людьми, а й фахівцями своєї справи. Крім учителя, Марина Вікторівна, для нас є і другом. Вона знає усе і про кожного, про сімейні негаразди, про наші захоплення.

Велика увага в нашій групі приділяється позакласній роботі. Майстер завжди підкреслює, що група має бути дружньою та організованою, повинні допомагати один одному. Ми приймаємо участь в усіх заходах, що проводяться в училищі. Це і ярмарки - продажі, збір макулатури і пляшок, випуски газет, конкурси майстерності, предметні олімпіади.

Марина Вікторівна завжди вчить нас поважати та цінувати працю вчителя. Ми дуже вдячні нашим викладачам, які працюють з нами. Особливу увагу ми приділяємо вивченню англійської мови. Адже ми розуміємо, що наша країна рухається вперед і ми стаємо євро-інтегрованими людьми. У майбутньому англійська мова допоможе нам знайти гарну роботу, надасть можливість працювати за кордоном.

Ми задоволені своїм вибором. Ми вдячні своєму майстру і сайкініні Марині Вікторівні, всім викладачам, які протягом трьох років навчали нас, вклали частинку своєї душі в нас.

Особливістю нашої групи є те, що ми дуже дружні та завзяті. Ми – найкращі! Ми вчимося бачити та цінувати навколо себе кожну хвилину життя! Намагаємося жити цікаво та насичено!

Ми любимо нашу групу, нашого майстра, наших викладачів і наш навчальний заклад!!!

Лисенко Максим, учень групи №46

Учні групи №46 з майстром в/н з Ісайкіною М.В.

Група №40

Недаром, кажуть, що учнівські роки є найкращими та незабутніми в житті людини. Уже третій рік я є ученицею 40 групи ДПТНЗ Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища.

Хочу розповісти про свою групу. У нашій групі навчається 21 учениця. Життя в нашій групі є дуже цікавим та різноманітним. Кожного сезону святкуємо День іменинника, відбуваються різні заходи, розваги та концерти. Наша група дружна, відповідальна, активна, і в цьому нам допомагають наш майстер – Цимбалюк Діана Миколаївна та класний керівник – Примчук Оксана Іванівна, яким ми дуже вдячні. Адже бути педагогом – це не легко.

У нашій групі є учні, якими ми пишаємося. Це претенденти на диплом із відзнакою: Чевердюк Ірина, Рочняк Яніна, Джвжик Юлія та Діденко Аліна.

Ці учні не тільки гарно навчаються, а й беруть активну участь у житті училища. Також є учні, які відвідують гурток хореографії – це Беша Тетяна, Чевердюк Ірина та Рочняк Яніна.

Група приймала активну участь у конкурсах: виставка-конкурс «На крилах Мельпомена», у виставці плакатів «День захисника Вітчизни», X- фактор, участь у конкурсі «Новорічна палітра», участь у художніх плакатах «Здай кров заради життя».

Я дуже задоволена тим, що у мене така група, і що я навчаюся в цьому навчальному закладі.

Чевердюк Ірина, учениця групи №40

Учні групи №40 з майстром в/н Цимбалюк Д.М. та класним керівником Примчук О.І.

ВСЕ МЕНШЕ РУК, ЩО ВМІЮТЬ СІЯТЬ ХЛІБ...

Щодня уряд нам готує все нові і нові сюрпризи: цього разу влада вирішила перекласти фінансування професійно-технічних навчальних закладів на «плечі» місцевих бюджетів. Звичайно, місцева влада абсолютно не була готова до таких нововведень, однак Верховну Раду, як ми бачимо, це не хвилювало. До чого ж можуть призвести такі реформи у освіті?

От ми і вирішили поцікавитись у наших учнів та педагогічних працівників, яка у них склалась думка про такі неочікувані реформи у професійно-технічній освіті уряду сьогодні.

Як Ви вважаєте, чи варто впроваджувати такі новації?

**Мельничук І.О.,
майстер в/н**

Політика сьогоднішнього уряду з самого початку була спрямована на докорінні зміни провідних напрямків розвитку країни таких як: освіта, медицина, безпека громадян, економіка. Але у гонитві за покращенням вже сьогодні уряд забуває, яким може стати наше життя в майбутньому.

Я погоджуюсь із тим, що потрібно «скинути баласт» тих навчальних закладів, які застигли на одному місці, не розвиваються і не можуть дати учням високу якість знань і вмінь. Але вирішити проблему просто заклавши училище чи об'єднавши його з іншим - неможливо. Час не стоїть на місці, розвиток технологій і потреб країни у кваліфікованих працівниках збільшується. Навпаки необхідно збільшувати кількість та якість підготовки працівників середньої ланки для розвитку саме трудового ресурсу країни. Адже, саме працездатне населення є основою кожної держави. Завдяки ним бюджет країни наповнюється. Забравши у дітей можливість отримувати професійну освіту, держава поступово залишиться без таких важливих професій, як електрик, слюсар, кухар, оператор, але матиме безліч людей з науковими званнями, яких потрібно буде щоразу адаптувати до умов праці.

На мою думку, уряду України потрібно все ж переглянути своє нововведення і розглянути всі можливі наслідки, до яких може призвести їх рішення перекласти фінансування професійно-

технічних навчальних закладів на плечі місцевих бюджетів. Адже, якщо просто закрити очі і зробити відповідальними інших, вирішення проблеми не знайдеться.

**Ткачук Г.Е.,
викладач фізики**

Насправді, дана новація – це знищення системи підготовки робітничих кадрів. Місцеві громади не мають коштів на утримання ПТНЗ, вони не мають досвіду їх управління. Заклади, у яких навчається великий відсоток сільських дітей, не цікаві для міста. Тому найбільш незахищені категорії учнів потрапляють під удар таких реформ.

Давайте ж ознайомимось із думкою тих, для кого така реформа може стати фатальною!

**Колесник Н.А.,
майстер в/н**

– Сьогодні мало хто говорить

про те, що значна частина учнів ПТНЗ – це діти з малозабезпечених сімей, сироти, які потребують відповідної фінансової допомоги, – акцентує увагу В'ячеслав Супрун. – Ми не хотіли б, щоб ці повноваження були передані на місцевий рівень. Тому що харчування, проїзд тощо – ляже тягарем на місцевий бюджет.

Як Ви гадаєте, чи справиться місто з таким фінансовим профтехосвітнім тягарем?

На сьогодні реформування професійно-технічної освіти у тому вигляді, як воно запропоновано, не доцільне.

По-перше, переведення закладів на місцеві бюджети призведе до того, що міста не зможуть фінансувати всі видатки, витрати на професійну освіту, відповідно відбудеться зменшення кількості таких закладів.

У свою чергу, це викличе скорочення кадрів, зниження рівня доходів громадян, зайнятих у сфері профтехосвіти, відповідно призведе до збільшення напруги у суспільстві.

Переведення майна закладів профтехосвіти в комунальну власність може призвести до втрати його для галузі освіти, перепрофілювання.

По-друге, скорочення кількості закладів призведе до того, що учні будуть позбавлені конституційного права на освіту.

Катастрофічно збільшиться кількість дітей, які не навчаються, не працюють, що також призведе до негативних наслідків – збільшення правопорушень, скоєних підлітками.

На сьогодні ПТНЗ – єдина можливість отримати професійну освіту учням із незахищених категорій.

**Бережок С. М.,
викладач суспільних
дисциплін**

Я за реформи, але виважені і

обдумані. Прикро, що державні реформатори одним розчерком пера можуть знищити цілу систему професійної освіти. Руйнувати – не будувати, а от відновити втрачене буде надзвичайно важко, бо питання підготовки робітничих кадрів завжди було і буде актуальним. Де будемо брати кухарів, мулярів, механізаторів? Чи замінимо їх юристами, менеджерами й економістами, які сьогодні стоять на обліку в центрах зайнятості, перекваліфіковуються за державний кошт. І це державу чомусь не хвилює.

Таке рішення влади – спроба залатати дірки в бюджеті і перекласти це на відповідальність громад – це вирок професійним навчальним закладам і за це історія ще спитає.

Я вважаю, що наш навчальний заклад виборів право на існування, бо в нас є і бажання, і можливості давати якісну професійну освіту.

**Король Інна,
учень групи №17**

На мою думку, рішення про пере-

ведення профтехучилищ на утримання місцевих бюджетів – надзвичайно велика помилка. Адже училище – це не просто освітньо-виховний заклад, а й своєрідний соціальний центр, звідки стелиться дорога в майбутнє дітям із малозабезпечених родин, де їм не дозволяють пуститися берега. І ось уявіть собі, що вже завтра цих дітей позбавляють можливості самореалізуватись у майбутньому. Тож потрібно задуматися над впровадженням такої новації गरे-реформаторами.

**Коренюк Наталя,
учениця групи №17**

Я вважаю, що є неправильним скорочувати кількість професійно-технічних навчальних закладів. Прочитавши багато статей та проглянувши декілька відео репортажів з приводу передання професійно-технічних навчальних закладів на фінансування місцеві бюджети, у мене склалось таке враження, що уряд поставив перед собою мету – знищити професійно-технічну освіту взагалі. Однак варто лиш задуматись: в училищах по всій Україні навчається близько 300 тис. учнів, які в майбутньому мають піти працювати за професією, але зараз цих учнів хочуть позбавити такої змоги. Особисто я, як і більшість моїх знайомих, вступали до училища заради того, щоб отримати професію, яка мені подобається. Так, чого ж нас хочуть позбавити цієї можливості?

**Книш Олексій,
учень групи №22**

Питання щодо фінансування будь-яких навчальних закладів України з бюджету країни –

доволі болоче. З одного боку, держава постійно наголошує на пріоритеті «Освіта впродовж життя», а з іншого – усіма можливими і інколи мало зрозумілими способами намагається кинути освіту українців напризволяще, самоусунути від проблем нестачі обладнання у закладах освіти, їх ремонту, обслуговування (адже ні для кого не є секретом, що майже все, що зараз є в наявності в навчальних закладах, було придбано чи побудовано ще кілька десятиліть тому). Прикриваючись «благими» намірами (бо місцеві ради краще знають, що і в якій кількості їм потрібно зробити для освіти), наші урядовці вже навіть не ховаючись, пропагують навчання за кордоном.

Майбутнє країни, її фінансовий стан залежать, у першу чергу, від молоді, незакомплексованої молоді, яка прийде працювати на підприємства. І хто ж, як не училища будуть готувати за відносно короткий термін часу кваліфікованих робітників?

Міняти справді треба багато, докладати зусиль – ще більше. Але якщо метою є краще майбутнє, розвинена країна, розквітла економіка – неодмінно треба брати керування цими процесами в державні руки. На мою думку, варто було б не скорочувати видатки на освіту, а навпаки, додати до загальнодержавного, обов'язкового мінімуму: на обладнання, підготовку і запрошення на майстер-класи висококваліфікованих фахівців, виплату стипендій і заробітної плати викладачам, обслуговуючому персоналу, сплату комунальних послуг, тощо. Варто прописати обов'язковим пунктом у місцевому бюджеті – покращення матеріально-технічної бази навчальних закладів та прилеглої території.

**Крижановська Анастасія,
учениця групи №42**

По - перше, професійно-технічні навчальні заклади є не дорогими і ефективними в наданні професійних знань тим, хто їх хоче отримати.

Наприклад, я не хотіла йти до 11 класу, а бажала здобути робітничу професію саме в училищі.

По - друге, на мою думку, ні один коледж чи інститут не надає такої ґрунтовної підготовки, завдяки якій я зможу знайти себе у цьому житті.

Наша влада вирішила зeko-

ВСЕ МЕНШЕ РУК, ЩО ВМІЮТЬ СІЯТЬ ХЛІБ...

номити на власному майбутньому - на нас. З такими темпами реформ і занепаду економіки ми не розвиваємось, а прямуємо у кам'яний вік.

Підсумувавши усе вище сказане, хочу із впевненістю сказати, що дане нововведення призведе до руйнування професійно-технічної освіти.

**Тищук Богдан,
учень групи №5**

Як на мене, не варто переводити фінансування професійно-технічних закладів на місцеві бюджети. Тому що, місцевий бюджет не зможе фінансово забезпечити навчальні заклади, тим більше, що міські бюджети взагалі не розраховували на такий «подарунок долі». Хоч і всі розуміють гострий дефіцит кваліфікованих робітників у країні, але чомусь прийнято закон не на їх користь.

Якщо зараз закрити більшу частину училищ, учні просто опиняться на вулиці. Тому що в школи повернуться одиниці, ще менше підуть у вищі навчальні заклади чи технікуми. Зростатиме рівень безробіття, але разом із тим буде проблема знайти кваліфікованого слюсаря чи електрика. Тому, потрібно залишити професійно-технічні навчальні заклади на Державному фінансуванні для розвитку нашої країни та для забезпечення її справжніми фахівцями.

**Глинчук Вячеслав,
учень групи №5**

Прочитавши кілька статей про згаданий законопроект, я не одразу зрозумів його мету. З одного боку, закривати однакові за напрямком (або схожі) навчальні заклади – є ніби розумною стратегією для розвитку професійно-навчальних закладів, які дійсно будуть проводити

підготовку висококваліфікованих спеціалістів із різних робітничих професій. Це скоротить витрати. Отже, теоретично, фінансування навчальних закладів, які залишаться, буде більш продуктивним і дозволить розвиватися у правильному руслі. З іншого боку, це потягне за собою скорочення робочих місць для педагогічних працівників, зменшення кількості дітей, які можуть навчатися в училищі, що є серйозними аргументами проти даної реформи.

Все ж, з точки зору студента, я вважаю, що скорочення навчальних закладів могло б позитивно вплинути на розвиток нашої країни, якби воно проходило чесно і дійсно з урахуванням усіх позитивних і негативних сторін тих чи інших ПТНЗ. Спершу, потрібно створити стратегію: виключити одразу ті училища, які знаходяться в аварійному стані, створити групу спеціалістів для перевірки викладацького складу, проаналізувати

кількість щорічних наборів дітей та відсоток з них працевлаштованих. Скоротити ті професії, які дублюються, в училищах, які не пройшли певні пункти перевірки. У нашій державі, на жаль, це поки неможливо, тому що критерії відбору будуть протилежні. Тому для даної реформи країна ще просто не готова.

Як бачимо, погляди різняться, але кожен погоджується з тим, що дана реформа абсолютно не доцільна сьогодні. Важко зрозуміти, до чого прагне наша влада? Що ж приховується за «реформуванням» професійно-технічної освіти? Яке майбутнє на нас чекає? На жаль, ці та ще багато інших запитань залишаються риторичними...

**Коломійчук Н.Ю.,
Чухно А.В., майстри В/Н**

КУРАТОР: БОНУС ЧИ ПОКАРАННЯ?

Учителю! Як важко пронести це звання через все життя! Ти весь на виду, як на «долоньці», кожен твій рух, кожен твій крок під «прицілом». Як би погано тобі не було, ти зобов'язаний бути зібраним, підтягнутим, усміхненим. Професія зобов'язує!

У кожного свій шлях. Своє покликання. Для мене - це педагогіка. Це та діяльність, де я можу передати свою любов до дітей, як би банально це не звучало. Це те, чим живу сама. Якось я прочитала слова Л. Н. Толстого, які запали в мою душу: «Якщо вчитель має тільки любов до справи, він буде хорошим вчителем. Якщо вчитель має тільки любов до учня, як батько, як мати, він буде краще того вчителя, який прочитав всі книги, але не має любові ні до справи, ні до учнів. Якщо вчитель поєднує в собі любов до справи і до учнів, він - досконалий учитель».

Я є куратором групи №48, що навчаються на рівні молодшого спеціаліста за спеціальністю «Комерційна діяльність» протягом 2014-2015, 2015-2016 н.р.

Коли дізналась, що буду куратором, звичайно, запитала себе: «За що мені це?». Ото в халепу потрапила: сама маю вирішити безліч питань, сама маю давати життєві поради «заблудшим душам», сама спілкуватися з батьками, бути одночасно і «Юлієм Цезарем», що робить безліч справ одразу, і «невловимим месником», щоб не отримати «на горіхи» за невиконання якогось із завдань. Так добре було працювати в парі з майстром виробничого навчання Беркар Валентиною Михайлівною! Повне взаєморозуміння і гармонія. А тепер «розплата»!

Нас, кураторів, часто діти називають «мачочками». І ця «мама» повинна бути суворою і доброю, вимогливою і веселою. І це допомагає створювати теплий, душевний мікроклімат у групі.

Я вважаю, що куратор є і наставником. Він не тільки дає учням знання, а й виховує їх. Але щоб досягти результату необхідно

стати другом для учня. Душа дитини - це як мозаїка, що складається з багатьох частинок, яку куратор повинен зібрати в одне ціле. Ми з моїми учнями тісно співпрацюємо, спільно вирішуємо завдання, разом долаємо труднощі. Абсолютно впевнена - любов і довіру учнів неможливо завойовувати, тільки озброївшись сучасними методиками. Потрібна нелегка праця душі. Головне - навчитися бачити і цінувати в учневі ту неповторну індивідуальність, яка відрізняє нас усіх один від одного, зуміти забезпечити свободу самовираження його особистості і зрозуміти, що дитина - людина, що має власне уявлення про світ, свій досвід і свої почуття. Особливо, коли цій «дитині» вже майже 20 років, коли вона вже має певний життєвий досвід, коли у неї майже сформований власний характер та є особисті погляди на життя.

Група 48 дуже цікава, креативна, активна, де кожен має певні амбіції та, звичайно, особливості характеру. «Іліта», як іронічно вони себе назвали! Колектив сформувався з учнів, що вже навчались в інших групах на рівні робітничої професії. Я дуже боялася, щоб із самого початку не утворилися «касти», які б завадили спільній справі - стати найкращою та найдружнішою групою в училищі. Цього не сталося і колектив у цілому дружній, кожен з учнів - повноправний його член, до думки якого прислухаються інші.

У групі навчається 30 учнів: 26 дівчат і 4 хлопці. Дівчата - надійна підтримка і опора, вони є рушійною силою всіх спільних справ. Хлопці - більш врівноважені натури, але часто саме вони вносять несподівані та цікаві пропозиції.

Група 48 доволі успішна в навчанні. Маємо 8 претендентів на диплом з відзнакою, більшість учнів є «хорошистами» та лише деякі мають по кілька «шток».

Звичайно, успіхи учнів групи не обмежуються навчання. Жоден конкурс, акція, виставка чи огляд не відбувався без учнів групи 48. Особливо активно вони беруть участь у благодійних справах, жодного

разу не відносилися до цього формально чи байдуже.

У моєму професійному досвіді було багато різних ситуацій, емоцій, почуттів: і радість, почуття гордості за досягнення моїх учнів, і біль, відчуття неспроможності в результаті якихось невдач, але ніколи я не відчувала почуття нудьги і порожнечі. Бували моменти, коли черговий педагогічний успіх або успіх дітей давав сили і за спиною ніби виростали крила, хотілося творити ще, поділитися всім, що знаєш, подарувати частинку себе. Бували хвилини, коли опускалися руки і, здавалося, що все, всі мої можливості вичерпані, але, прийшовши в групу і побачивши своїх учнів, я розуміла, що потрібна їм, що потрібно працювати над собою і шукати нові шляхи і підходи в роботі з ними.

Аналізуючи свою роботу, розумію, що з одного боку знаю достатньо, а з іншого - практично нічого. Ще багато чому належить навчитися, багато чого зрозуміти. Я до цього готова, бо люблю свою професію. Вона мені подобається тим, що я ПОТРІБНА.

Потрібна своїм учням. Кожен день, кожну годину ... Приходиш в групу, а тобі з ходу починають розповідати новини, часом забуваючи привітатися; тебе завжди оглянуть і помітять твій настрій, можливо, зроблять зауваження - ми всі живі люди!

Потрібна батькам своїх учнів, адже вони довірили мені найдорожче - своїх улюблених дітей. Напевно, немає на світі ні одного батька, якого б не хвилювало, як його дитина, які взаємини у нього складуться з учителем, з однолітками, наскільки навчання для нього буде радісним і корисним. Від мене залежить, як батьки будуть ставитися до училища, чи стануть вони вірними соратниками, однодумцями. Я не боюся питати поради у батьків, подумаємо разом.

Потрібна колегам, у яких часто запитую поради, просто ділюся наболілим і розкриваю свої секрети «педагогічної кухні», з

якими разом щодня виконую свою роботу, таку непросту, але таку потрібну! У нас чудовий, душевний і дружний колектив навчально-тренувальної фірми «Перлина Поділля».

Кожен день я відкриваю училищні двері і заходжую в кабінет. І з кожним днем я все чіткіше розумію, що скоро настане мить прощання з моєю улюбленою «літою». Їх світлі, ясні, чисті очі, що оцінювали кожен мій погляд, жест, крок, вчинок, що розуміли мене без слів залишаться у моїх спогадах - світлих, приємних, з легким сумом, спогадах.

Чи щаслива я? ... Щастя у кожного своє, воно складається з багатьох показників. Одна з його складових для мене - обрана професія. А тому я - щаслива людина. У мене є улюблена справа, та ще й доля мені подарувала можливість працювати з найкращими дітьми.

**Гавриш Н.Л., викладач,
куратор групи №48**

ТЕПЕР ЦЕ НАША ІСТОРІЯ,

У зв'язку із закінченням повного курсу навчання, виконанням навчальних планів і програм, рішенням Державної кваліфікаційної комісії, яка провела перевірку знань учнів, розглянула підсумкові оцінки успішності, результати виконання кваліфікаційних робіт, дипломних робіт, дипломних проектів першого лютого 2016 року проведено випуск учнів груп №44, №48

Автори фото: Мельничук І.О, Кирилук М.М., майстри виробничого навчання

А ВОНИ ЇЇ ЧАСТИНА

Хочу подякувати керівництву училища не тільки за ефективно організований навчальний процес, а ще за те, що дуже добре організована позаурочна робота. За те, що учні можуть реалізуватись у будь-яких інших сферах діяльності. Дякую за усі ті конкурси, які в нас проводяться. Ці 5 років я провела в прекрасному колективі з прекрасними керівниками. Я отримала не тільки знання, а й змогла розкрити свій талант, і за це я дякую Людмилі Олександрівні Білій, адже завдяки їй і викладачу вокалу, наше училище має багато співочих перемог, дякую Вам за все!!!

Черна Тетяна

Шановна Наталє Леонідівно!

Висловлюю глибоку вдячність за Вашу професійну майстерність, педагогічний талант, душевну щедрість і виховання учнів нашого училища протягом багатьох років.

Ви відкриваєте неповторний світ своїм вихованцям, вмילו ведете їх по стежках любові і доброти, запалюючи в їх трепетних серцях вогник допитливості, віри у справедливість, віри в себе!

Особливо хочеться Вам подякувати за індивідуальний підхід до кожного з нас, за компетентність, відповідальність і доброзичливість. Я ціную все, що Ви робите, і дякую Вам за творче ставлення до роботи, ентузіазм, відкритість і доброзичливість.

Козачишена Вікторія

Наше життя – це повна несподіванка!

Несподівано ми прийшли навчатися у Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище, а сьогодні – ми випускники найрізнішого навчального закладу!

Цей фінал, як нам здавалося, ніколи не настане, ми були всі занурені в круговерт студентського життя, і не помітили того, як опинилися на порозі нового самостійного життя.

За чотири з половиною роки училище стало для мене другою домівкою, місцем, куди можна було прийти, щоб

порадили, і щоб підтримали.

Саме тут я знайшла справжніх друзів, і саме тут були найкращі вчителі.

За період навчання в училищі були різні моменти, починаючи хорошими і закінчуючи сльозами.

Але тільки зараз я розумію наскільки щасливою я була і ті моменти, і нехай деякі з них були не веселими, але то був гарний для мене урок.

Мені повезло з куратором. Ні, не просто повезло, а дуже повезло!!!

Це та людина, якій я буду вдячна все своє життя. Людина, яка направляла на путь істини, яка спасала від депресії, яка розуміла і завжди підтримувала.

У цей день мої слова вдячності безмежні! Я розумію цінність Ваших слів і те, що життя – воно різне!

Я назавжди запам'ятаю ті уроки життя, які Ви мені піднесли. І Ваші поради допоможуть мені у важкі моменти мого життєвого шляху.

Від усього серця хочу побажати Вам завжди залишатися такою, яка Ви є! Щоб Ваше життя побільше було наповнене радісними моментами, бурхливими емоціями, щирими посмішками! Бути здоровою, щасливою та здійснення усіх найзаповітніших мрій!

Дякую за все!!! Люблю Вас, моя Наталє Леонідівно!

Перевертень Катерина

Дуже дякую всім педагогам! За ці роки було багато різного, але я завжди їх буду пам'ятати. Просто чудовий заклад, у якому надають учням висококваліфіковану освіту! Викладачі тут чудові, деякі з них, звісно вимогливі. Але чим більші вимоги, тим кращі знання отримує учень. За такий підхід, я особливо вдячний заступнику директора з навчальної роботи Корженко С.Г.! Я ніколи не забуду роки, що пройшли у стінах цього навчального закладу! Рівнем підготовки задоволений дуже. При бажанні учня можна вчитись на відмінно, ніхто не забороняє! Ці роки навчання були найкращими!

Левицький Олег

ДПТНЗ «ВМВПУ» - найкращий навчальний заклад у світі!

У ньому працюють найкращі викладачі та майстри виробничого навчання.

Хочу від усього серця висловити слова великої подяки директору Дмитрику О.Д., адміністрації та педагогам училища, які дійсно гідно виконують свою справу.

Дякую Вам за вашу турботу, доброту, терпіння та повагу!

Дякую за знання та вміння! Ви-найкращі!

То ж нехай сотні весен і зим сяє для вас сонце тепла і любові, віри й добра. Земний уклін вам за натхненну працю!

Ткач Олена

Дорогі наші улюблені педагоги!

Сьогодні одночасно і сумний, і радісний день. Сумно, як, напевно, і Вам. Адже ми покидаємо стіни нашого училища, а значить, розлучаємося з Вами. За ці роки Ви стали для нас набагато більшим, ніж просто вчитель.

Ви стали опорою, дороговказною зіркою, вірними і надійними друзями. Нестерпно шкода залишати таких чудових друзів. Але саме завдяки Вам для нас з кожним днем все ширше і ширше відкривався світ, у який ми тепер ідемо.

І нам радісно від усвідомлення того, скільки всього нового, цікавого і прекрасного чекає нас попереду. І без Вашої допомоги для нас не відкрилися б такі перспективи.

Ми завжди будемо пам'ятати про все, що Ви зробили для нас. Ми завжди будемо раді поділитися з Вами нашими досягненнями.

Ми завжди будемо готові прийти Вам на допомогу, якщо це буде необхідно.

Не хотілося б з Вами прощатися, адже ми обов'язково будемо відвідувати Вас.

Спасибі Вам. І до нових зустрічей!

Вовчок Руслана

ЧОМУ ВМВПУ?...

Осадчук Надія, учениця групи №8

Я з дитинства мріяла стати кухарем-кондитером, та думала, що це дуже легко. Як тільки почала навчатися в нашому навчальному закладі, я зрозуміла, що зможу

здійснити свою мрію, лише доклавши зусиль, у навчанні. Я задоволена, що навчаюся саме в Вінницькому вищому міжрегіональному професійному училищу.

Ракицька Ірина, учениця групи №8

Моя мрія – здобути гарну освіту і стати висококваліфікованим спеціалістом. Я закінчила медичний коледж, працювала, здобула кваліфікацію акушера. У коледжі навчалась добре, багато цікавого дізналася, але працювати у медицині не сподобалось.

Вибрала більш творчу, цікаву професію – кухар. Навчатися не важко, можливо тому, що вже є досвід у навчанні. Гарно навчатися – це запорука успіху. У цьому році планую вступити до вищого навчального закладу

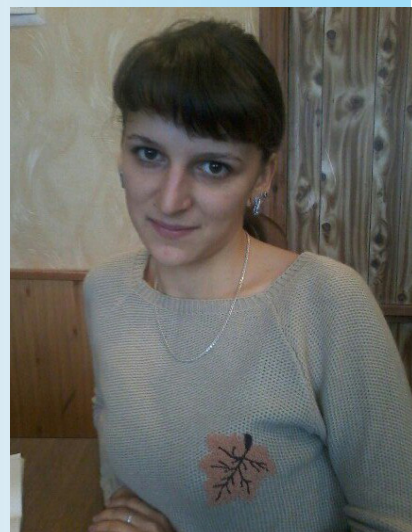

і здобути омріювану освіту у Львові. Я – учасниця спортивної організації «Вінниця – Бігаєм разом». Адже, спорт – це здоров'я. І друзі мене повністю підтримують. Взимку наша організація займається моржуванням. У вільний час читаю книги, займаюся танцями.

Для мене гарне навчання – це успіх у житті. Отримання червоного диплому – це мрія, яку я втілюю в життя!

Петренко Ганна, учениця групи №8

Мені дуже подобається готувати, тому я обрала професію кухар-кондитер. Щоб здобути нові знання та навички, я зрозуміла, що потрібно докласти зусиль та добре навчатися. Мені захотілось порадувати себе і своїх батьків, та отримати червоний диплом. У нашому навчальному закладі дуже мудрі вчителі і майстри, які дають глибокі знання та вміння. Я дякую нашому училищу за здобуті знання.

Париська Наталія, учениця групи №1

Закінчуючи школу, у мене була одна єдина мета – просто здобути якусь професію. Але коли прийшла навчатись у ДПТНЗ «ВМВПУ», та дізналась який рівень знань тут дають, які тут чудові вчителі, я зрозуміла, що хочу на багато більше, ніж просто отримати диплом. Завдяки цікавим урокам, я загорілась бажанням отримувати все нові та нові знання. І у мене з'явилась нова мета – стати дійсно професіоналом своєї справи.

А в нашому училищі це цілком можливо, так, як вчителі намагаються дати максимум знань, та із задоволенням діляться своїм досвідом. Спочатку вагалась чи зможу вчитись на такому рівні, щоб потім отримати диплом з відзнакою, але вчитись у цьому навчальному закладі на стільки цікаво, що не потрібно нічого «зубрити», все і так дуже легко дається, якщо захотіти. Училище дало мені початок нового, дорослого життя в якому я навчилась досягати своєї мети.

Пастушенко Олена, учениця групи №1

Вибір навчального закладу – це перший важливий вибір що стояв переді мною. І в ньому я не помилилась. У ДПТНЗ «ВМВПУ» я вступила в 2013р, щоб отримати професію кухаря-кондитера. Здається з моменту вступу пройшло не багато часу, а я вже випускниця. За три роки навчання я здобула знання потрібні мені не лише для роботи, а й для особистого розвитку. Тепер я маю багато друзів та знайомих, а моя група стала для мене сім'єю. Я дуже вдячна викладачам, які стараються дати нам високий рівень знань, щоб ми в цьому суспільстві стали гідними людьми. Вони не жаліли для нас ні вільного часу, ні сил. Особливо хочеться подякувати своєму майстру в/н Прядун В.С. та класному керівнику Мазур Р.А. За цей час вони стали для нас рідними й не лише навчали, а й організували наше дозвілля. Ми не раз ходили в дитячий будинок, були в пекарні, на фабриці «Рошен», у Краєзнавчому музеї.

Часи навчання я ніколи не забуду, вони дали мені важливий урок для життя. У подальшому я планую продовжувати навчання, не зупиняючись на досягнутому.

Всім бажаю міцного здоров'я, витримки та натхнення!

Життя вимагає безперервної діяльності

Якою в наш час повинна бути дівчина?

Багато хто вважає, що вона повинна бути: ніжною і тендітною. А дехто висловлює свою думку по-іншому: наполегливою, доброю і щирою, іноді показувати свій характер, вірити в себе, і досягати успіху, розуміти, що таке сімейні цінності та берегти їх. Щоб для неї було не головне,

з яким телефоном вона ходить, на якій машині їздить. Жінка – хранитель сімейного вогнища.

З такою дівчиною я хочу вас познайомити. Її звати Тетяна Жила. На її прикладі я ще раз переконуюся, що наполегливість і доброта – співпрацюють. Таня досягає успіху наполегливістю, і не забуває, що потрібно бути людиною, підтримувати друзів, рідних. І тоді вони будуть підтримувати тебе. Саме так вона добивається успіху та поваги як у нашій групі, так і в навчальному закладі.

Таня – одна з найактивніших учениць нашого училища. Вона скрізь є: учасниця Телепресцентру «Молодіжний Вісник», де веде свою спортивну колонку, бере участь в усіх святах і заходах як ведуча.

У Тетянки є хобі – це фото. Вона бачить через об'єктив життя таким, яке воно є насправді, його цінності, перешкоди. Вона робить чудові фото, і пише статті, що надалі публікуються на сайті нашого училища.

А ще Таня полюбить займатися спортом. Вона грає у футбол і бадмінтон. Ми її дуже любимо, вона – душа нашої групи. Багатьох підтримує і допомагає вирішити питання з навчанням. Тому ми її поважаємо. Дякуємо тобі, Тетяно, за те, що ти в нас є!!!

Ось такою має бути дівчина в наш час.

Цимбал Руслана, учениця групи №10

Хочу вас познайомити з гарним та здібним учнем Іваніщевим Ярославом, який у цьому році вступив до нашого навчального закладу, обравши професію «Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування».

Ярослав – дуже сумлінний учень, стараний і відповідальний. Йому досить цікаво вчитися, пізнавати нове. «Навчання – це саме та база, яка формує особистість, саме той фундамент, на якому ми будемо хмарочос свого життя, саме той ґрунт, у якому росте дерево суспільства», – говорить Ярослав. Серйозне і вдумливе ставлення до навчання, старанність і ретельність допомогли Ярославу завершити на відмінно 1 семестр.

Ярослав зізнається: «Я намагаюсь робити все можливе, щоб реалізувати себе, як людину, зробити свій внесок у суспільство, і починаю це робити з незначних вчинків: таких, як гарне навчання та участь у житті училища.

Я впевнений, якщо дотримуватися подібних життєвих принципів, то можна добитися всього, що тільки захочемо. Все в наших руках».

Хлопець вирізняється серед однолітків інтелектуальним сприй-

няттям світу та гнучкістю думки. Йому притаманні креативність, творче уявлення, оригінальність.

З перших днів Ярослав проявив себе як багатогранна особистість. Історія, українська, англійська мови, фізика, інформаційні технології – ось невеликий перелік предметів, з яких учень брав участь у конкурсах та олімпіадах, показавши високі результати і продемонструвавши глибину знань. На I етапі Міжнародного конкурсу ім. Т.Г. Шевченка з української мови Іваніщев Ярослав зайняв 1 місце. Беручи участь у II етапі конкурсу – посів 3 місце.

Він добре володіє літературним словом: написав декілька статей у газету «Молодіжний вісник», разом з Цимбалом Сергієм виступав у конкурсі літературно-театрального мистецтва «На крилах Мельпомени», на якому зайняли 2 місце у номінації «Театральне мистецтво».

Учень був активним учасником декад з різних предметів, які проводились у нашому училищі, зокрема «У вирі сучасних інформаційних технологій», «Спеціальних технологій» та інших. З фізики у конкурсі «Найрозумніший фізик ВМВПУ» зайняв 1 місце.

У Ярослава багато захо-

плень: риболовля, фотографія, радіоелектроніка. Він завжди активний, не залишається осторонь від училищного життя в позакласний час. Хлопець твердо переконаний, що всі знання та вміння, які він отримує – це міцна платформа, на якій можна будувати успішне майбутнє.

Учень користується авторитетом серед учнів, завжди приходиться на допомогу.

Хочу сказати, що геніями не народжуються, але завдяки працелюбству та сумлінному навчанню такі учні як Ярослав мають усі шанси досягти успіху у житті.

Стець І.І., класний керівник групи № 39

НАШІ ТАЛАНТИ

У нашій величезній країні живе багато людей. Людина приходить у світ, щоб залишити у ньому добрий слід. Матері дарують своїм дітям любов, доброту, вірять, що саме їхня дитина – цілий світ різноманітних талантів. Українці стають не лише прекрасними науковцями, винахідниками, майстрами в різних галузях. Серед нас також є чимало творчо обдарованих особистостей.

Одні люди вміють гарно співати або писати вірші, інші – малювати чи танцювати. Все залежить від вподобань та захоплень. Талант – це Божий подарунок людині, тому його слід берегти та розвивати.

У нашій дружній групі №20 дівчата найкрасивіші, а хлопці – сміливі та сильні. Усі учні кмітливі та розумні!

Ми - такі різні, але за 2 роки ми навчилися розуміти один одного, знаходити рішення у, здавалося б, безвихідних ситуаціях, розділяти радість і смуток.

Талантів нашої групі не позичати: ми любимо спорт, творчість, займаємося музикою, танцями, театральним мистецтвом.

Нам подобається усе нове та невідоме. Ми із задоволенням приймаємо участь у різноманітних училищних та групових заходах.

Учениці нашої групи люблять співати і танцювати. Борець Катерина і Зубач Марія із задоволенням відвідують заняття вокального гуртка «Душі криниця», а Чоботюк Дар'я – хореографічний гурток.

18 листопада в міському палаці мистецтв «Зоря» відбувся завершальний етап обласного конкурсу патріотичної пісні «Ти будеш вічно жити, Україно!», присвячений Міжнародному дню студента серед учнів професійно-технічних навчальних закладів.

У номінації «кращий вокальний гурт» зразковий вокальний ансамбль «Душі криниця» отримав Гран-прі.

8 грудня учні нашої групи Кривий Андрій та Олійник Микола у складі команди училища брали участь у змаганнях з волейболу серед професійно-технічних навчальних закладів Вінницької області. У результаті команда здобула III місце.

Зразковий вокальний ансамбль ВМВПУ «Душі Криниця»

25 листопада учні нашого навчального закладу, серед яких були Зубач Володимир та Ганченко Ігор, приймали участь у найпопулярнішому Всеукраїнському конкурсі знавців англійської мови «Гринвіч – 2015»

Скільки всього цікавого відбувається в нашому житті кожен день!

Ми навчаємося, творимо та пізнаємо світ!
Герасімова Інна, Стрілець Ірина,
учні групи №20

У світі навколо нас багато всього цікавого та захоплюючого. Кожен може знайти собі щось до душі. Захоплення людини – це те, що вона робить не тому, що треба, а тому, що їй це подобається.

Хобі – необхідність у нашому божевільному світі, де люди не належать самим собі. Мало що може так добре заспокоїти, покращити настрій, відновити духовні сили, як заняття улюбленою справою.

Для одного – це спорт, для іншого – творчість або просто можливість помріяти.

Саме наявність різноманітних захоплень, інформація про них у літературних джерелах та інтернет ресурсах та право вільного вибору дає змогу мені і моїм ровесникам займатись улюбленою справою, обирати собі заняття до смаку.

Спробував я себе багато в чому, було дзюдо, бокс, плавання і навіть волейбол, але зараз я займаюсь веслуванням на спортивній базі Динамо. Це захоплення припало мені дуже до душі, оскільки загартовує характер, здоров'я та навчає ніколи не здаватися і не відступати від своєї мети. Спочатку в мене трохи не виходило і це не дивлячись на те, що маю міцну поставу і сам я не маленьких розмірів. Але з часом, коли освоїв основні техніки та прийоми почав показувати не погані результати, приймав участь у двох змаганнях, на яких займав призові місця:

Ізмагання : 1,2,3-ті місця;

Ізмагання : 4,5-те місце відповідно.

Зараз я займаюсь із мотивацією і прагненням поїхати на змагання по Україні.

Також був певний період, коли я займався армреслінгом, де на міських змаганнях

посів друге місце, на внутрішніх секційних підготовчих турнірах займав перші та другі місця, також на святі ярмарки в нашому навчальному закладі проводились козацькі ігри, де я посів перше місце. Відверто кажучи, саме спортивні захоплення на мою думку загартовують характер, виховують самодисципліну і вчать, що перед поставленою метою не має перешкод, якщо до них іти цілеспрямовано.

Ілля Лежепеків,
учень групи №45

З раннього дитинства мене тато вчив грати в шахи. У віці чотирьох років відбулась моя перша партія з батьком. Коли пішов до школи, то чомусь з невідомої причини, я закинув цю прекрасну інтелектуальну гру на два роки, але потім знову розпочав грати.

Уже у восьмому класі на районних змаганнях я посів II місце, а через рік - I місце у школі.

Також у нашому навчальному закладі на змаганнях заняв II місце.

Шахи настільки поширена гра, що стала видом спорту, у якій необхідна уважність, зібраність, вміння логічно мислити і здатність прорахувувати ходи суперника наперед.

Чим далі Ви зможете прорахувати гру, тим більше - Ви умілий гравець. У давні часи шахи навіть були азартною грою і ця гра була під забороною.

Але довго це не тривало, адже шахи дуже популярна гра і зарядка для розуму.

Денис Стратійчук,
учень групи №45

У вухах свистить вітер, холод пронизує аж до кісток, а сніг тільки те й робить, що падає за комірець куртки. Ну що в цьому хобі може бути цікавого? Саме такі питання часто виникають у тих, хто ніколи не катався на лижах. Колись і я так думав, але після того, як став першим раз на лижі, зрозумів, що це мій найбільш улюблений вид спорту. Протягом останніх трьох років ми їздимо

родиною кататися на лижах тому, що катання на лижах - це не лише адреналін і екстрим, а і вид спорту, який забезпечує гарний розвиток м'язів, координації та витривалості.

Але, на превеликий жаль, це один із самих травматичних видів спорту, скільки б я не катався, бачив дуже часто як людей, котрі не дотримувалися правил техніки безпеки забирала швидка, але мене це не зупиняє тому, що дотримуюсь правил безпеки і лижі для мене найулюбленіша справа. Ази катання на лижах мені дав мій хрещений батько. Він катається ще з дитинства і майже кожного року. Його дружина, донька і син також кожного року їздять у Карпати, заради цього вони економлять кожну копійку із свого бюджету, аби зимою всім разом поїхати на 6-7 днів покататися.

Дмитро Кучанський,
учень групи №45

Є у Вінниці місце, де до зірок можна дістати рукою...

Астрономія – одна з найдавніших та найцікавіших наук. Мабуть, немає такої людини, яка б жодного разу з цікавістю не вдивлялася у зоряне небо.

Учні групи №15 разом з керівництвом групи та батьками відвідали Вінницький планетарій. Вінницький планетарій розташований у парку культури і відпочинку імені Горького, який є важливим історичним об'єктом нашого парку.

Переступивши поріг планетарію, ти відразу ніби потрапляєш у Космос. На стінах намальовані планети та зорі. Біля входу вас здивують своїми розмірами незвичайні чотири глобуси. Над ними ракети та супутники.

Тут надзвичайна атмосфера казковості та відчуття безмежності Всесвіту. Вінницький планетарій – один із 5 діючих в Україні. Його можна сміливо порівняти з музеєм, бо техніка тут працює ще з 1965 року. Вінницький планетарій

– унікальний. Серед експонатів – глобуси зоряного неба, Місяця, Землі та Марсу, карти Всесвіту.

Екскурсія проводилася в «зоряній» залі в спокійній затишній атмосфері. Зала обладнана комп'ютером, кінопроектором та лазерним апаратом, за допомогою німецького оптико-механічного проекційного апарату «Малий Цейс» було продемонстровано наближення до небесного тіла, політ боїда, падаючі зорі та багато інших цікавих небесних явищ та ефектів. Також ознайомилися з будовою Всесвіту, народженням зірок та різноманітними космічними явищами. Залишили планетарій, ми з позитивними емоціями, неперевершеними враженнями та прекрасним настроєм. Бажаємо кожному учневі Вінниці відвідати планетарій та подякувати його співробітникам за їх працю.

Расулова Т.М., Бондарчук М.В.,
керівництво групи №15

Похід учнів групи №15 до Вінницького планетарію

ЗБЕРЕЖИ ЖИТТЯ СОЛДАТУ

На жаль, у світі далі панує неспокій, тривають військові конфлікти, гинуть безневинні. Нам не потрібно розслаблятися, ми маємо добре розуміти, що війна триває і хлопцям потрібна допомога. Незважаючи на нашу втому, вони там бережуть наші життя і спокій.

Неоголошена війна раптово увірвалась у кожну родину. Зараз для тих, хто проживає на мирних територіях, немає нічого важливішого, ніж вісті з передової, з фронту. Український народ вкотре демонструє неймовірний патріотизм, те, що вирізняє справжню свободолюбиву націю від людей без роду і племені. Майдан розбудив у наших душах істинне прагнення до верховенства права, довів, що «Ми є народ, якого правди сила ніким звоєвана ще не була!». Це щоразу підтверджують і наші герої, які воюють у зоні АТО, і легендарні «кіборги», про котрих за життя складають легенди.

Будь-яка важка ситуація завжди приховує в собі ресурси, що можуть допомогти адаптуватися в нових умовах і знайти нові шляхи вирішення проблеми. Сьогодні одним і з таких ресурсів є саме волонтерський рух. Адже нагальні проблеми та виклики, що наразі стоять перед українським суспільством, можуть бути вирішені за рахунок внутрішнього потенціалу цього суспільства – зокрема волонтерів та суспільно корисної праці. І все більше людей це усвідомлюють.

Якби важко не було, але, якщо ти робиш добру справу – Бог це бачить і завжди допомагає. Навіть, якщо ти робиш зовсім маленьку справу – не потрібно зупинятися і рухатися вперед.

Попри величезну кількість різноманітних уривків інформації, потужної машини «агітпропу» з російського боку, прості українці добре розуміють на чіму боці правда. Вірять лише побаченому власними очима, або почутому з вуст бійців, що повертаються під час ротації з пекла війни. І не втомлюються допомагати бійцям, інколи жертвуючи останнім. Якби не всенародна підтримка, невідомо де зараз пролягала б умовна лінія фронту. Наші волонтери підставили плече українській армії й добровольчим загонам у найважчий час, коли вирішувалося питання: чи зможе наша армія відновитися, протистояти добре озброєному та вишколеному противнику під час бойових дій. Відповідь очевидна. Українці ще раз показали свою міць духу, свій незламний характер.

Наш навчальний заклад провів благодійну акцію «Збережи життя солдату», де кожен бажаючий міг долучитися до неї. За кошти, що були зібрані придбали матеріали та своїми руками виготовили захисну камуфляжну сітку, нею можна накривати бронетехніку.

14.01.16 року камуфляжна сітка була передана представникам особового складу взводу розвідки спеціального призначення батальйону оперативного призначення військової частини 3008, які виконують службово-бойові завдання по захисту територіальної цілісності України в ході проведення антитерористичної операції в східних регіонах України.

Ми впевнені, що спільними зусиллями зможемо допомогти нашим героям та підтримати їх у нелегку для всіх хвилину!

Гладка К.І., культурорганізатор

На фото: прапорщик Ралко Д.В., заступник директора Біла Л.О., директор ВМВПУ Дмитрик О.Д., старший прапорщик Семененко М.М.

ГУРТУЄМОСЯ, БРАТОВЕ-УКРАЇНЦІ

**Гуртуймося, Братове-Українці,
Лиш через терни шлях веде до зір
В.Шовкошитний**
«Гуртуймося, Братове-Українці!» Як багато почуттів вкладено в цей вислів! Скільки величі, скільки гордості для людини, котра пізнала тут, в Україні, свій родовід і його минуле, в якому сходились різні сили і героїчне перепліталось з трагічним, та гору завжди брала звияжнута волелюбність! Це вони, козацькі сини і доньки, споконвіку край свій боронили у важкі часи ворожих зазіхань і пісню прославляли подвиги, красу голубого неба й золоті розливи пшеничних ланів. Невимовне страждання й печаль рідного народу ставали їх власними.

Стрічка до стрічки, шлях до шляху, нота до ноти. Крапля до краплі, колос до колосу, рука до руки. Єдність – це спільне минуле, сумісне теперішнє та щасливе майбутнє. Єдність – це щасливі посмішки на обличчях, обов'язкове доброзичливе «Добрий день!» у дворі та спокій у державі.

Родина. Єдина. Єдина родина. Чи це тільки мені здається схожим, сумісним, ідентичним та однаковим?

Родина – це єдині погляди, єдині думки, єдина кров, єдині риси обличчя, єдність.

Насправді єдність починається з родини. Того, чого в тебе не віднімеш і чого не подаруєш. Ти ростеш, міцнієш, здобуваєш сили, щоб створити замість ТИ – МИ. Адже МИ набагато могутніше, сильніше та цілеспрямованіше. МИ – це кілька людей, МИ – це спільна сила, направлена до єдиного русла, на благо усіх із цього МИ. Мир один.

Свободи та волі! Адже чого ще прагне людина споконвіків?

І чи є ти насправді Людиною, якщо ти не прагнеш її? Цієї жаданої сили, яка вселяється в тебе та руйнує всі пута твоїм загартованим кулаком. А свобода неначе вітер. Вітер гуде, як труба, як крижаний вогонь, як палаючий лід, як зелене небо і як чорні квіти. Вітер ковтає чайок, чужі серця і голоси, що лунають із далеку, кличучи на поміч. Вітер їсть. Вітер живе своїм життям, забираючи інші... лиш спустошене поле бою і розгромлена армія безсилим трав. Лиш перекотиполе котилося спокійно по загиблому, мережаному комірцю колись життєрадісних пуп'янків до прив'ялого кущика калини. Він був без квітучої радості, що дарувала наснагу. Та радість десь там, у вихорі, танцювала смертельне коло танго й дарувала останній болючий аромат вітряному господарю. А він начебто слухав, потім знову набирав сил для нової руйнації народу, волі й щастя, добра та злагоди. Мов сніжинка-вихор, здійнявся в небесну височінь, зник

Вітер десь тут, але ти його нізащо не торкнешся. Ти розтав, розсіявся у вітрі.

Ось це, друже мій, свобода.

Єдність! Чи дійсно відчуваєш ти Єдність, коли тримаєш когось дуже-дуже близького за руку? Чи дійсно ти цінуєш Єдність, коли маєш з кимось спільну мету? Спільне майбутнє. Адже це наразі найголовніше?..

Залити душі людей неймовірною рідиною, рідиною, яка палить, але не змушує горіти. Яка в'їдається в тіло, але не виїдає нічого. Настільки п'янка, але корисна. Рідина. Почуття. Відчуття. Віра у себе. Віра у спільність. У єдність.

Серце в серце. Рука в руку.

Тримай майбутнє. Воно скрізь.

Хапай швидше. Хапай щодоуху.

А інакше з Коней Життя злізь.

Хапай небо. Шматками. Ріж.

Хапай сонце. Все світло бери!

Збирай зірок багато діж.

Ми, ба, ідемо ловити вітри.

Єдність насправді дуже важлива. Вона калатає в наших серцях, у скронях. Щодня,

щоночі. Щоразу, коли ми переймаємося за своє життя, життя близьких, життя своєї Батьківщини. Віра у себе, свого власного бога допомагає жити. Бути настільки живими, наскільки це можливо.

Минають роки й сторіччя, відходять у небуття покоління людей, змінюються їхні звичаї, вірування та погляди, а великі мистецькі надбання залишаються, надовго переживають своїх митців, по-новому розмовляють з кожним новим віком. Змальовані в них картини життя давно відійшли в минуле, але думи й помисли їх авторів завжди звернені до майбутнього, завжди чарують і надихають нові покоління

Отже, кожна людина повинна знати духовні витоки свого народу, його минуле, без якого немає майбутнього. А історія українського народу трагічна. Її намагалися знищити, але вона оживала, піднімалась із руїн, як неопалима купина, хоч і випила повну чашу страждань. І в часи неволі, і у хвилини розпачу біля неї завжди були вірні сини і дочки.

Душу й тіло ми положим за нашу свободу
І покажем, що ми, браття, козацького роду!

Понад століття ці рядки із твердою, немов граніт, вірою повторювали борці за волю України. Минув час, і українському народу вдалось здобути незалежність, ту, про яку мріяли та яку виборювали наші предки. Сьогодні зрозуміло, що український народ не дарма викарбував ці горді та сильні слова у своєму серці, у своїй душі.

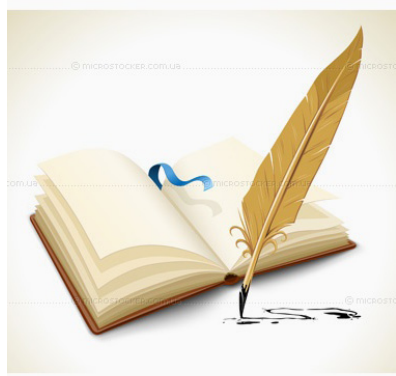
Я пам'ятаю свій Перший дзвоник. Пам'ятаю, як вперше почула рядки «Ще не вмерли України» Ще тоді, коли ми, будучи зовсім малими, не розуміючи усієї глибини змісту, закарбували їх у своїй підсвідомості. Підрастаючи, пізнаючи героїчну та багатостраждальну історію українського народу, ми дедалі більше розуміли зміст цієї духовної настанови наших предків.

Славетні подвиги князів Київської Русі, духовна міць галицько-волинських, героїзм та жага до волі українського козацтва, монолітність Української повстанської армії та самовідданість героїв Другої світової – така славетна та водночас трагічна історія доводить, що воля для кожного українця – то найбільша цінність, скарб, окроплений кров'ю предків.

Коли ж вщухав дзвін шабель, коли кулі припиняли свистіти над українською землею, а вороги, що своєю нищою підлістю здобували верх, і, немов у сп'янілому безумстві, намагались витягнути всі соки з нашої землі, знищити українців як націю культурно й політично, тоді в боротьбу вступали генії-митці. Тоді на зміну Володимирі Великому, Сагайдачному та Дорошенку, Богдану Хмельницькому стали Тарас Шевченко, Леся Українка, Іван Франко, Розстріляне відродження. Вони брали під свої крила та оберігали усю духовну свободу українського народу. Завдяки їм Україна вистояла в найкритичніші моменти, зберегла культуру при усіх можливих антиукраїнських режимах. Усі утиски, репресії, голодомори, анексії та завоювання наша нація, немов моноліт, перенесла, вижила. Усі віки Україна виборювала свій суверенітет. І хоч у 1991 році вона ніби і стала Незалежною державою, проте ця незалежність була лише на папері.. Насправді, єдине, що хвилювало наші душі, - гроші, влада. Ми кожного дня захищали власні амбіції, не звертаючи увагу на чужі думки, сварилися через місця в Раді, билися за щось вигадане, несправжнє. І кожен – сам за себе. Ані допомоги, ані доброго слова в підтримку. Жадібні, скупі та мізерні люди стали! Не таких виховувала ненька-Україна. Вона хотіла, щоб ми гідно відстоювали свої інтереси, але ж не всупереч своїм співвітчизникам! А люди безжалісно, зі злобою в очах, ділять Батьківщину на шматки, голосно сперечаючись на весь світ, кому дістанеться більша частина. Чому так?

Примчук О.І., викладач діловодства

Я – українець

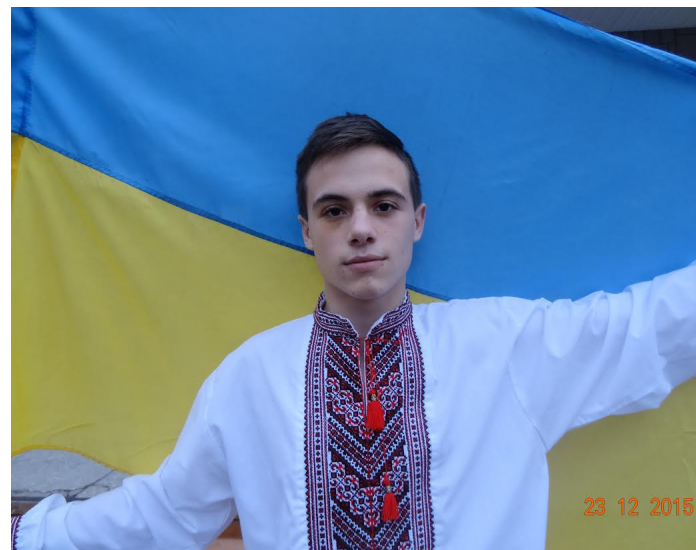
Я дякую тим, хто сьогодні в строю,
Хто дитинство моє захищає,
Перед вами я на колінах стою,
Кого Бог вже до себе приймає.

Ми не бидло, ми – гордий народ!
І ми любимо свою Україну!
Візьміться за руки у хоровод,
І молитва до Бога хай лине!

Господи, Боже, від куль бережи,
Якщо є, то загой їхні рани.
Загарбників знищити допоможи,
Щоб вернулись війни ветерани.

Щоби знову цвіли в Україні сади,
Щоб пташки у галях щебетали.
Щоби тільки з добром всі летіли
сюди,
І земля для всіх раєм щоб стала.

**Дяченко Ростислав,
учень групи №16**

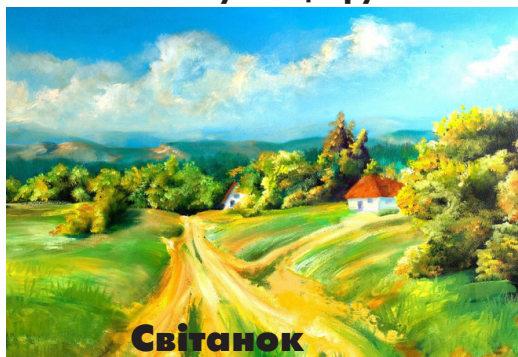

23 12 2015

В світі немає ласки й добра

В світі немає ласки й добра,
В світі панує жорстокість свята,
Й те, що заклала в дитинстві матуся –
Все рублять під корінь, в гріхах застаються.
І їм ні до чого моралі й байки,
Все це їм байдуже – вони в світі вовки.
І хай там, що було, не зійдуть зі шляху,
Не поступляться, ні! Кожен за себе в бою.
Може хто скаже: «Це добре, авжеж,
потрібно йти до мети не бачачи меж».
Що цим ми досягнем, до чого йдемо?
В труну й копійчини не заберемо.
О, так, розумію, технічний прогрес,
Розвиток міст і моральний регрес.
Іще три айфони, айпад і макбук,
«ВК», «Instagram», «Друг вокруг» і «Facebook».
Ми хочемо слави й кар'єрного росту,
Про почуття і стосунки забуваємо часто.
А час все іде, так швидко все плине,
Незчуєшся, як і власне життя проміне.
Про що будеш думати, конаючи в ліжку,
Про бізнес, квартиру, в Єгипет путівку?
Раніше це все таким цінним було,
А зараз не варте і нігтя твого.
Тож, думайте, люди, для чого живете,
Що таке щастя, кому його несете?
Побільше світлиць вам душ
у земному житті,
Яких не гасити потрібно, а берегти.

**Мазур Діана,
учениця групи №1**

Світанок

Ступаю босоніж в холодну росу,
Купаюсь у сонячній світлі.
Тепло своїх рук світанку несучи,
Безсмертна волога в повітрі.
Радію народженню нового дня,
Пробудженню птахів і вітру.
Вдихає так тихо сонлива земля,
День щедрий на ніжну палітру.
Так сяють смарагди у травах густих,
Світанок заманує в сіті.
У пахошах літа за сонцем іду
По росяній, довгій стежині.
І подих ранковий у грудях несучи,
Ахмари - то білі, то сірі.
Село позіхає у вранішній час,
У полі пшениця іскриться,
За пагорбом річка, садок, перелаз,
Черешня біленьким крошиться.
І все це я бачу, карбую в собі
Оцю неповторну хвилину.
І зараз дарую словами тобі
Найкращу у світі картину.

**Калінчук Віталіна,
учениця групи №42**

Гуртуймося, Братове – Українці...

Гуртуймося, Братове – Українці,
Лиш через терни шлях веде до зір.
Гуртуймося, й не будемо наодинці,
Вперед ідім усім наперекір.

Гуртуймося, народе, з нами сила,
Яка не залишала нас повік.
Хоч обрізала Україні крила,
І неспокійний був для нас цей рік.

Хотіли знищити нас, погубити,
Та не вдалось зробити переворот.
Ніхто не може сильно так любити,
Як українці люблять свій народ.

За рідну землю ми підемо на все,
Не зупиниш нас ти, супостате.
Хоч яскраво сонце світить нам в лице,
Вперед іди, з тобою ми, солдате.

Тримайся, Україно, ми з тобою,
І не залишимо одну тебе.
Для нас була і є завжди святою,
Тебе, свята, ніхто не забере.

Земля ти наша, рідна та єдина,
Як мати, вірно виховала нас.
Ти бачиш із закритими очима,
І бачила, як швидко плине час.

Як занепали сили у народу,
Куди подівся весь наш оптимізм?
Ми подолаємо оцю негоду,
Та пропаде буквально егоїзм.

Гуртуймося, Братове, все здолаємо,
Та ньенька в нас підніметься з колін.
Не перший рік образи забуваємо,
Тож буде у житті багато змін!

Гуртуймося, Братове-Українці,
І лине час у нас лише вперед,
І не залишимося наодинці,
І буде ще щасливий наш черед.

Примчук О.І., викладач діловодства

СИМВОЛ ДВОХ СЕРДЕЦЬ

Романтична вечірня, свічки, солодкий аромат її парфумів, його заворожений погляд, поцілунки, ніжні слова, клятви та час як вічність. Всі ці прекрасні події та приємна атмосфера спіткає кожного у цей день, адже 14 лютого – день Святого Валентина, день усіх закоханих та усіх тих, хто кохає. У цей день кожна людина дарує своїй другій половинці частинку свого серця, символ якого є валентинка: різних розмірів та з різного матеріалу, на якій обов'язково присутні теплі слова невідомого поета, і цей приємний подарунок назавжди закарбовується у пам'яті, якщо він від людини, яка дорога Вашому серцю.

Несподіваними моментами багата ця дата, неймовірними та сенсаційними випадками, адже людина заради кохання готова піти на неможливе, зробити те, на що раніше не наважувалась та перевернути своє життя всього за 24 години заради щирого слова «Кохаю». Будь-хто у цей день може відкрити свої почуття не боячись результатів, поринути в океан нових відчуттів, драйву та негаданих емоцій. Признатись тим, хто ніколи не звертав на тебе увагу, забуваючи про статус, вікові категорії та інші критерії, які не властиві людині, яка кохає. Кожен може віднайти своє маленьке щастя, при цьому влаштувавши грандіозний сюрприз або скромну, але космічну подію на весь світ. Гарні вірші, солодкі цукерки, фрази про кохання та невагомість додають у буденність екстракт чогось невіданого та ліричного, створюють панораму масляної картини, художником якої є ми самі.

І от вони удвох і більше ніхто не потрібен, гаснуть ліхтарі, але горить вогонь закоханих сердець, розум у тумані. І тільки одна репліка цієї реальної вистави задає ще більше натхнення та можливостей бути завжди разом. «Ти тільки моя», – промовляв він сти скаючи її руку. Ні, це не епізод з голлівудського кінофільму чи сценарій театрального заходу, це доля кожної людини,

кожного, хто хоча б один раз відчував полум'я у душі, жар, запаморочення, політ фантазій та мрій, кожного, хто спробував та не міг позбавитись як шкідливої звички.

Немає різниці підліток чи людина похилого віку, робітник, учень чи безробітний, гарний чи амбіційний, кохаєте чи ні – все залежить від нас: чи ми дійсно хочемо цей день перетворити у казку, чи залишити все як є, без змін, кожна людина варта уваги та загадкових хвилин радості.

Саме тому цей день сміливо можна називати подією кожної людини, яка вірить не тільки в силу паперової продукції, а й у сили слова та добрих вчинків, які на все життя можуть змінити орієнтири та погляди. Символ двох сердець – це є символ вічного кохання та биття крихітних механізмів в унісон. Хочеться, щоб у кожного в цей день було все добре, щоб кожен повірив у себе та свої сили, зустрів ту єдину та зостався з нею назавжди, і щоб кохання було не просто мрією, а й найприємнішою мелодією життєвого шляху.

Безоблачная чистота, и на сердце пожар,
В душе неловкая теснота, головокружение, жар.
Что-то непонятное происходит, потеют руки,
забываешь алфавит.

Но это того стоит, ради этого слева у нас стучит,
Ради этого мы будем хулиганить,
Рвать волосы и разбивать тарелки,
Будем испытывать судьбу пока она не устанет,
Чуть нести и считать на часах стрелки.
Мы преодолеем множество: простой укус и настоящий ожог,
Узнаем кто для нас всё, а кто же ничтожество,
Красивое начало и неожиданный итог.
Переживём многое: боль, которую не ждали
И шанс который не нашли.

Те слова, которые нам вдали и те моменты,
в которых мы ушли.
Кое-чему научимся, а где-то ошибемся,
Иногда помучаемся и на эмоциях подеремся.
Будут слёзы, разлука, улыбка, радость,
Много роз, жгучая мука, счастье и ярость.
И это всё одно чувство, это просто невероятно.
Бывает когда грустно, но всё же приятно
За любовь, на подвиги способны мы
Она любит тебя, а её любишь ты.

**Смирчинський Артур,
учень групи №5**

СПОРТИВНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

«Різдвяний марафон 2016»

Спортивна команда педагогічного колективу

У період зимових канікул спортивне життя в училищі не зупинилося. У цей час на старт змагань вийшли працівники нашого навчального закладу.

Не зважаючи на велику завантаженість та щільний робочий графік, майстри та викладачі знайшли час зайти до спортивної зали і взяти участь у змаганнях з шахів, шашок, дартсу, бадмінтону та настільного тенісу.

Завершила канікулярний спортивний сезон товариська зустріч з волейболу між збірними командами майстрів та викладачів.

У чесній, безкомпромісній боротьбі з рахунком 3:1 перемогу отримала команда викладачів.

Загалом у змаганнях «Різдвяний марафон» взяли участь 16 майстрів в/н та 14 викладачів. Своїм прикладом педагоги пропагують здоровий спосіб життя і постійне прагнення до самовдосконалення.

Спортивна зала ВМВПУ чекає на всіх хто небайдужий

Першість ВМВПУ з боксу

Вітаємо переможців!

Немає нікого з тих, хто вчиться в нашому навчальному закладі і не чув про секцію з боксу. Вона працює на спортивній базі під керівництвом Джоги Василя Івановича. У цьому навчальному році, в другій половині грудня, з метою популяризації боксу та для відбору кращих спортсменів для подальшої участі у змаганнях вищого рівня в нашому училищі проходила першість з боксу. У змаганнях брали участь більше 30 учнів 2-х вікових груп, які змагалися в 10 вагових категоріях. Все відбувалося в нашому залі боксу під керівництвом головного судді змагань Джоги Василя Івановича. Цікаві поєдинки не залишили байдужими жодного глядача, адже крім техніки ведення двобою ми бачили, в першу чергу справжній характер справжніх чоловіків.

Чемпіони:

Брухаль Олексій, учень групи №10, Міжев Рамазан, учень групи №46, Полтораков Артем, учень групи №23, Повстанчук Руслан, учень групи №33, Слободянюк Віктор, учень групи №44, Ткач Володимир, учень групи №33.

Срібні призери:

Білик Євген, учень групи №33, Васьков Тарас, учень групи №46, Дяченко Ростислав, учень групи №16, Заквацький Роман, учень групи №1, Коваль Максим, учень групи №10, Суранов Євген, учень групи №10

До наступних змагань і нових перемог !!!

Наші футболісти – серед кращих!

Команда футболістів на чолі з Грабенком О.А. та Моргуном Р.В.

У рамках підготовки до змагань з футзалу серед ДПТНЗ Вінницької області команда Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища взяла участь у Чемпіонаті Вінниці з футзалу серед аматорських команд. Також до складу команди ввійшли студенти Київського Інституту бізнесу і технологій.

З представників КІБІТу і ВМВПУ була сформована збірна, кістяком якої стали учні училища, а також випускники ВМВПУ, які продовжують своє навчання в КІБІТі.

Чемпіонат міста тривав в період з 7 листопада по 31 січня. За цей період ФК «ВМВПУ-КІБІТ» провів одинадцять матчів, у більшості з яких наші футболісти під керівництвом досвідченого тренера Романа Володимировича Моргуна здобули впевнені перемоги. Хлопці викладались в кожній грі на всі 100% і, не зважаючи на свій юний вік (середній вік команди менше 19 років), зуміли скласти гідну конкуренцію іменитим дорослим футбольним колективам міста. Також варто відмітити цінний досвід, здобутий нашими юнаками в боротьбі з

сильними суперниками.

У результаті наші футболісти зайняли високе четверте місце серед дванадцяти футбольних колективів, які взяли участь у змаганнях. Підсумкова турнірна таблиця має наступний вигляд:

За нашу команду в турнірі брали участь наступні учні: Слободянюк Віталій, учень групи №33, Бартошук Олександр, учень групи №44, Журавель Дмитро, учень групи №12, Супрун Дмитро, учень групи №13, Голубенко Віталій, учень групи №45, Буренко Олександр та Кулик Олександр, учні групи №23.

Учень Бартошук О., забивши в ворота суперників 16 голів, став одним із найкращих бомбардирів турніру. Також хочеться відмітити Кулика О., якого, за словами організаторів турніру, по праву можна вважати надією не лише училищного, а й вінницького футболу.

Залишається подякувати хлопцям за видовищну гру та гідний результат, а також побажати їм яскравих перемог у майбутніх футбольних баталіях, удачі та міцного здоров'я!

Грабенко О. А., Моргун Р. В., викладачі

Наші «Волейбольні леді»

знову на висоті

У п'ятницю 18 грудня, на базі ЦПТО - 1 міста Вінниці, відбувалися зональні змагання з волейболу серед дівчат у рамках обласної Спартакіади ПТНЗ нашої області. Наша дівоча збірна, заслужено завоювали І місце.

Дівчата серйозно готувалися до виступу, тому показали закономірний високий результат. Команда у дуже непростій та інтригуючій боротьбі здобула право виступати у фінальних змаганнях.

Склад збірної команди дівчат з волейболу:

Голубенко Юлія, Галайчук Надія, учениці групи №29, Завірюха Любов, учениця групи №14, Кравцова Аня, учениця групи №16, Логош Мар'яна, учениця групи №16, Мовчан Ольга, учениця групи №16, Панасенко Яна, учениця групи №16, Підстріляна Ольга, учениця групи №24, Прокопенко Аня, учениця групи №8, Цимбал Руслана, учениця групи №10.

На шляху до перемоги наші дівчата виграли у дуже сильних суперників: дівчат з Вінницького ЦПТО - 1 та Козятинського МВПУЗТ. Команди у зоні були рівними за силою та підготовкою. Але, на мою думку, завдяки сильному командному духу та волі до перемоги, наша команда виграла.

Бажаємо нашим волейболісткам на тренуваннях попрацювати над помилками і достойно виступити у фіналі.

Із командою працював та підготував до змагань Петелько В.В.

Переможці змагань з волейболу

Учасники змагання вищого рівня з боксу

КРОК ДО УСПІХУ

Як радісно на душі, коли твої учні стають успішними і реалізованими, коли вони досягають тих висот, про які мріяли. Ось, здавалося б, нещодавно колишні випускники Андрій Снідевич і Валерій Нонік прибігали в навчальний заклад (бодай на хвилиночку) посидіти за комп'ютером в улюбленому кабінеті, поспілкуватися з класним керівником Мельничук Л.В. та майстром виробничого навчання Лукашенко М.М, з іншими викладачами, а сьогодні вони – успішні підприємці, що створили у Вінниці сервісний центр «Reset», у якому ремонтують та налаштовують комп'ютерну техніку.

Ще кілька років тому раділи перемозі Олени Коваль на Всеукраїнському конкурсі фахової майстерності з секретарської справи, - а вже потрібно звернути увагу на її нові здобутки та досягнення. І таких випускників багато.

Але для мене, як класного керівника першого курсу, надзвичайно важливою задачею стало, щоб і сьогоднішні наші учні переконалися, що вони можуть досягнути таких же результатів, а може й більших, якщо повірять у власні сили, поставлять перед собою реальні цілі і будуть трудитись, навчатись і займати активну життєву позицію.

Тому і запросила Олену Коваль поспілкуватись з групою №18, що навчається за професією «Оператор телекомунікаційних послуг», щоб дівчина передала власний досвід підйому на вершину успіху. Олена залюбки погодилась. Вона розповіла дівчатам про те, що навчаючись в середній школі, просто сиділа за останньою партою, гралась телефоном, вчителі називали її здібності досить посередніми і ніхто не вірив у те, що колись ця дівчина

вже у своїх 20 років стане досить успішною: виграватиме конкурси фахової майстерності, всеукраїнські і міжнародні конкурси (остання медаль була привезена з Болгарії). За характером «боець», за вдачею «переможець» Олена ніколи не зупинялась на досягнутому. Коли в училищі дізнавалась про те, що Андрій Снідевич виборював перемогу в політехнічному університеті в конкурсі з веб – дизайну, дуже мріяла і собі спробувати. Але таких ґрунтовних знань не мала – навчалась самотужки відповідним програмам та під керівництвом викладачів, адже здобувала професію «Оператор комп'ютерного набору. Секретар», проте мріяла, вірила, що життя дасть їй такий шанс – і не помилилась – тричі перемагала в цьому конкурсі, вже будучи студенткою Вінницького національного технічного університету.

Зараз Олена Коваль багато працює над собою: читає, розвиває навички ораторського мистецтва, веде здоровий спосіб життя, відвідує тренінги з саморозвитку та ведення підприємницької діяльності; працює у Вінницькому бізнес - центрі «Успіх», (де має власний проєкт), займається створенням рекламної продукції, комп'ютерною графікою тощо. Дівчина розповіла ученицям групи №18 про те, як на тренінгу Євгенія Дейнеко «Мислення на мільйон» була відзначена тренером як одна з перспективних молодих бізнес - леді. А на завершення зустрічі Олена провела

Зустріч учнів групи №18 з Оленою Коваль, випускницею 2013 р.

невеличкий тренінг з постановки цілей.

Так, спочатку мрія - потім досягнення цілей. Але дуже важливо, щоб хтось вірив, що ти зможеш пройти цей шлях. Для Олени Коваль – наш навчальний заклад був гарним стартом для успішної діяльності, а для моїх учениць – це урок того, що такий шанс-старт у них існує сьогодні, але як вони ним скористаються залежить уже від особистісного вибору.

Ця дівчина дійсно гарний приклад для наслідування не тільки в досягненні успіху. Вона наділена неабиякою працьовитістю, дружелюбна, комунікабельна, відповідальна, відкрита, готова прийти на допомогу. Тож пам'ятаймо, що все залежить від вас і успіх приходить до тих, хто прагне відчувати себе переможцем в житті!

Грибик Т.А., класний керівник групи №18

Хвилинка доброти

Чи знаєш ти, що таке добро, доброта? Добро – корисна справа, вчинок. Доброта – чутливе, дружнє ставлення до людей. Запам'ятай! На добро люди відповідають добром. Той, хто робить щось добре, не повинен чекати за це винагороди.

Про це гарно сказав у своєму вірші Іван Драч:

Добро твориться просто – ні за так.

**Так, як цвіте і опадає мак,
як хмарка в'ється і сміється пташка,
як трудиться мурашка-го ропашка.**

23.01.2016 р. я разом з командою недільної школи мала змогу відвідати та привітати з Різдвом Христовим дітей, які проживають в дитячому будинку «Родинний дім» у смт. Вороновиця. У цьому будинку проживає 31 дитина віком від 3 до 13 років. Усі діти були дуже раді нас бачити. З нами був ляльковий театр, який підготував цікаву історію про Різдво.

А ми приготували кожній дитині подарунки, у яких були цукерки, кукурудзяні палички, та необхідні для них речі. Після спілкування з дітьми мимоволі задумуєшся над тим, що ми не цінимо те, що маємо. Адже в цих дітей немає майже нічого, і вони були раді навіть простенькому подарунку у вигляді зубної щітки.

Найбільше, що мене вразило – це умови, у яких вони живуть: столів, посуду не вистачає, меблі ще з років минулого століття, підлога бетонна, де-не-де покрита лінолеумом. Стіни пофарбовані, та єдине, що їх прикрашає – це малюнки дітей. А найжахливіше те, що про цих дітей майже ніхто не думає, навіть держава. Вони живуть у жахливих умовах, їм не вистачає найголовнішого – материнського тепла.

Тому я хочу закликати всіх не бути байдужими до таких дітей, піклуватися про них та творити добро.

**Мамій Олександра.,
учениця групи №34**

Перегляд лялькової вистави

Мамій Олександра з новим другом

Гуморески Павла Глазового

Дамочка-кияночка

До крамниці дамочка
Увійшла з дітям.
— Купи книжку, мамочко,
Он вона, отам...
Мама здивувалася:
— Книжечку ти хошь?
Ето на украинском.
Что ти в ней поймиошь?
Кніжкі, моя деточка,
Нада понімать,
А на етой запросто
І язык сломать.
Трохи згодом дамочка
В булочну зайшла.
— Купі, мама, хлебушек,—
Мовила мала;
Мама не сказала їй:
— Хлебушек ти хошь?
Ето же українській,
Он же нехорош. —
Ні, тривоги в дамочки
У душі нема,
Що дитя об хлебушек
Язика злама...

Пряник

— У вас зуби є, дідусю? — онучок питає.
Дід журливо посміхнувся: — Вже давно немає.—
Це почувши, хлопчентяко зраділо без краю:
Тоді пряник потримайте, а я пострибаю.

Копієчка

Прийшла в гості до невістки сердита свекруха.
Сидить, бурчить, набридає, як осіння муха:
— Ой невісточко, невдале у тебе дитятко.
Якесь воно вовкувате, німе, як телятко.
Вже ж йому десятий місяць, а ще не балака.
Даю йому копієчку, воно каже: кака..
А невістка відказує: — Чого ж дивуваться?
Хто вам тепер за копійку скаже, що ви цяця?

**Підготувала Мазуренко С.П., викладач
української мови та літератури**

РОДИНА - НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО ЛЮБОВІ

**Де сонце засинає вечорами
Під тихі колискові давніх літ,
У спогадах живе разом з піснями
Родинного тепла безмежний світ...**

ни — це його родина. Здавна відомо, що родина — то невичерпне джерело наснаги, любові та батьківських обов'язків. Родина — це наша сила, це наш захист та надія, це наша віра й прагнення, це наша фортеця. Родина — це ті люди, що завжди поруч впро-

довж всього життя, триматимуть за руку, підставлять плече. Рідні люди — це подарунок долі, який ми маємо цінувати. І сьогодні на сторінках нашої газети найтепліші слова полинуть про найдорожчих людей у світі, про найбільшу цінність людського життя.

Сама більша цінність будь — якої люди-

Я хочу подякувати Богу за те, що поруч зі мною чудова, добра, ніжна, любляча бабуся з гарним іменем Павліна. Я з дитинства і до сьогодні люблю слухати цікаві її розповіді про минуле. Я дивуюсь і разом з тим захоплююсь, як все це можна пережити одній людині. У ранньому дитинстві своїм чорним крилом її життя зачепила страхітлива війна, на її тендітні плечі звалилося виховання малих братів та сестер. У підлітковому віці важко працювала на полях. Усі ми знаємо з історії, які були важкі воєнні роки. Але, не дивлячись на все, моя бабуся здобула освіту.

Дівчиною моя бабуся Поля була надзвичайно вродливою. І таку красуню полюбив мій дідусь Леонід, з яким по сьогодні живуть у мирі та злагоді.

Моя бабуся — гарна мама. Вона народила та виховала двох чудових синів, які і в хвилини радості, і у важкі моменти завжди поруч.

Я завжди з нетерпінням чекаю вихідних, щоб піти до бабусі в гості. І кожного разу вона зустрічає мене ніжною усмішкою, обіймами та поцілунками, наче сто років мене не бачила.

Сьогодні я хочу сказати слова подяки тобі, моя рідненька. Ти для мене найкраща, ти мій ідеал, ти — берегиня сім'ї. Я безмежно тебе люблю!

Ніжинська Наталя, учениця групи № 1

Родина — це маленький всесвіт, де кожен із нас щасливий. Якби не були проблеми та негаразди, завжди перемагає любов та злагода. У будь-якому віці ми можемо прийти до рідної домівки, де нас завжди підтримають, адже в справній родині ніколи не перестають любити.

Вся моя родина — це найрідніші люди як по крові, так і по духу. Та особливо дружні стосунки в мене зі старшим братом. Його звали Сергій, йому 28 років. Він дуже весела людина. Його захоплення — це подорожі. Він вже неодноразово бував за кордоном. Так як він поки що неодружений, то він завжди поруч. Із перших днів мого народження і по сьогодні він піклується про мене. Я завжди можу поділитися з ним своїми проблемами, і точно знаю, що він мене підтримає. Я впевнена на сто відсотків, що він буде радіти кожній моїй перемозі та досягненню. Я люблю його так сильно, як він любить мене.

Париська Наталія, учениця групи № 1

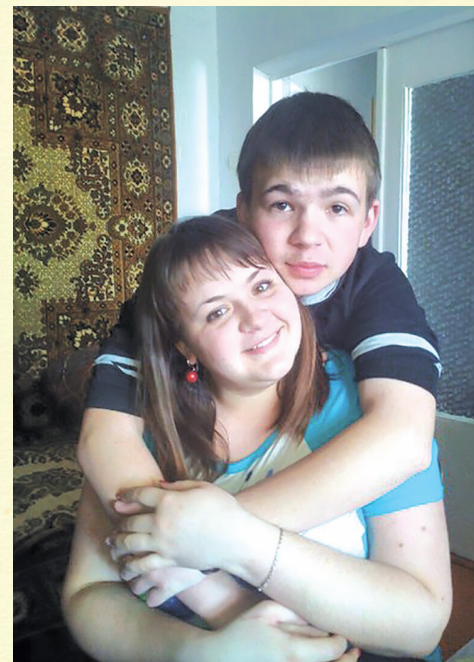
Народження ще однієї дитини в нашій сім'ї було надзвичайною подією. Ми з сестрою свято вірили, що те маленьке чудо буде обов'язково хлопчиком — і не помилилися.

Народився наш братик у день Святого Миколая. І це, напевно, був подарунок з неба, адже таке щастя приходить не в кожному сім'ю.

Ще з раннього дитинства Миколай був кмітливим хлопчиком. Він наче перевершував своїх однолітків. Його винахідливості могли позаздрити дорослі. Хочеться сказати, що з появою цього маленького «бешкетника», у сім'ї запанували мир та злагода.

Діти — це щастя і турбота не лише для матері, а й для інших членів сім'ї. Дивлячись на брата, я вірю, що він стане лідером, а вся наша родина буде пишатися ним.

Надкернична Яна, учениця групи №15

Наші бабусі, дідусі, брати, сестри — це невід'ємна частина нашого життя. Всі вони впливають на наше виховання, наш добробут та духовний світ. Але найактивнішу участь приймають у цьому батьки. Саме вони дають нам «старт в житті».

Але сьогодні хочу розповісти про найближчу людину в моєму житті — мою старшу сестру Діану. Вона для мене надзвичайно дорога. Коли ми були молодші, нас мало що пов'язувало. Бачились ми досить рідко, так як вона навчалася і була далеко від рідної домівки. Але то був дуже важкий час для мене. Саме вона була поруч зі мною в моменти, коли навіть голубе небо здавалося сірим. Її моральна підтримка завжди допомагала мені. За це я їй дуже вдячний.

Свірук Дмитро, учень групи № 1

АБИТУРІЄНТАМ 2016 РОКУ

Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище - шлях до успіху!

Доторкнутися до скарбниці знань у царині сучасних інформаційних технологій і зрозуміти головні принципи та секрети ділового спілкування, поєднати професію з мистецтвом вам допоможе Державний професійно-технічний навчальний заклад «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище».

Цей навчальний заклад заснований у 1944 році, поєднує міцні багаторічні освітні традиції з сучасними передовими інформаційними технологіями. Зараз — це флагман освіти, що входить у 100 найкращих навчальних закладів України, неодноразовий лауре-

ат виставок «Сучасні заклади освіти» та «Інноватика в сучасній освіті». Навчальний заклад акредитований за II атестаційним рівнем. У ньому воедино злились ґрунтовний викладацький досвід, потужна матеріально-технічна база та інноваційні методики навчання.

На сьогодні ВМВПУ готує кваліфікованих робітників та молодших спеціалістів.

Детальну інформацію Ви можете отримати за допомогою QR-коду: проскануйте код та перейдіть за посиланням на сторінку сайту ВМВПУ.

Вибери собі роботу до душі, і тобі не доведеться працювати жодного дня у своєму житті. Конфуцій

Кажуть, що вибір професії — це друге народження людини. Від того, наскільки влучно ти обереш свій життєвий шлях, залежить, яке місце в суспільстві ти будеш посідати. Першим кроком до вибору професії — вибір профілю навчання. Отже, спочатку треба визначитися, який тип професій найкращий для тебе.

Детальну інформацію Ви можете отримати за допомогою QR-коду: проскануйте код та перейдіть за посиланням на сторінку сайту ВМВПУ.

Свідоцтво про реєстрацію Серія ВЦ №696-54-Р	Назва видання: Молодіжний Вісник Відділ розповсюдження: (0432) 27-45-64 Тираж: 1000 шт. Рекомендована ціна: договірна	Головний редактор: Тютюнник М.М. Літературний редактор: Кравець В.В. Редколегія газети «Молодіжний вісник»: Вінярська В.В., Коломійчук Н.Ю., Цимбалюк Д.М., Чухно А.В., члени учнівського самоврядування Фотокореспондент: Мельничук І.О., Якимчук Н.А.	- Статті публікуються в порядку обговорення. - Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей. - Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються. - Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.	Віддруковано в друкарні ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова, 12а. Телефон: (0432) 55-63-97 Тираж: 1000 шт Замовлення № 16 139 01
Р е д а к ц і я : (0432) 27-45-64	Видавець та засновник: ДПТНЗ «ВМВПУ»	Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П. Адреса редакції та видавця: м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5		